

glasilo salezijanske družine

leto 1990

Salezijanski vestnik

številka

4

UREDNIK VAM

Pred nami je četrta, zadnja letošnja številka Vestnika. Tako končujemo neko obdobje. Zato čutim potrebo, da rečem: Bogu hvala! Hvala tudi vsem vam za sodelovanje, povezanost in dejavno navzočnost v salezijanski družini. V svetišču Marije Pomočnice smo se tudi letos srečevali ob raznih praznovanjih, se duhovno poglobljali in utrjevali medsebojne vezi.

Dovolite mi, da vas opozorim predvsem na nekatere prispevke v tej številki! Na misijonski strani nas nagovori nova misijonarka s. Zvonka Mikec. Mladi so sposobni tudi danes velikih odločitev. Ta misijonska misel se nadaljuje v poročilu o podelitvi misijonskega križa g. Janezu Mirteku. Tudi starejši ne prezrite priloge: Mladinska duhovnost. Vsi čutimo potrebo in odgovornost, da mladini omogočimo pristno srečanje z duhovnimi vrednotami. Kodeljevo je četrti kraj, kamor so prišli salezijanci. Bo tako za Kodeljevo, kakor za druge "salezijanske kraje" veljalo, da se bomo lahko vrnili k mladini, ker nam bo končno vrnjeno, kar smo po krivici izgubili?!

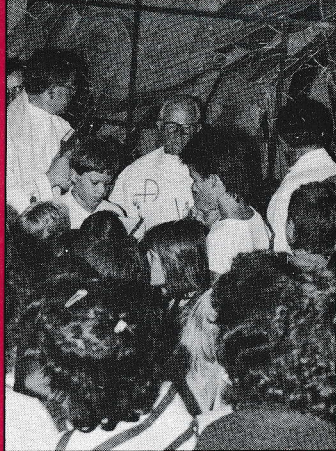
Mnogi veliko naredite za razširjanje Salezijanskega vestnika. Naj tem velja posebna zahvala! Morda bi ga še kdo želel imeti. Ponudite mu ga in nam sporočite naslov novega naročnika.

Želimlje je z novim šolskim letom na široko odprlo vrata za nove kandidate; pa jih je malo vstopilo. Vsekakor je še veliko prostora! Tudi za tiste fante, ki so starejši, srednješolci, ali morda že v poklicu, pa bi želeli sedaj iti za duhovnim poklicem. Bodimo goreči molivci za duhovne poklice, pa tudi prizadevni, da znamo in imamo pogum nagovoriti mladega človeka, za katerega vemo, da ima kali duhovnega poklica. Morda potrebuje samo še primerno spodbudo ali preprosto obvestilo o možnosti.

Ponovno vas spodbujam, da se nam oglasite s svojimi željami, predlogi, da tako bogatimo drug drugega in si pomagamo. Pišite tudi o svojih morebitnih posebnih uslišanjih in doživetjih na priprošnjo Marije Pomočnice, sv. Janeza Boska ali drugih svetnikov salezijanske družine.

Vsem pošiljam pozdrave hvaležnosti z najboljšimi željami za naprej!

Tone Ciglar

Vrhovni predstojnik v Ankaranu 1989

SALEZIJANSKI VESTNIK 4/90
Glasilo salezijanske družine
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center -
Knjižnice, Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Kratochwill, Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Republiškega
komiteja za kulturo je Salezijanski
vestnik oproščen prometnega davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od leta
1904. Po svetu izhaja v 39 izdajah
in v 18 jezikih (letna naklada je
preko 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik
vez med člani salezijanske družine.
Izhaja štirikrat letno. Obvešča o
življenju salezijanske družine
doma in po svetu ter posreduje
don Boskovo vzgojno izkušnjo.
Vestnik je don Boskov dar
vsakomur, ki ga želi.

Hvaležni smo za vsak dar, ki nam
pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

DON BOSKOVE PROSTOVOLJKE

Sveti Janez Bosko je v Cerкви sprožil evangeljsko gibanje, ki je zajelo mnogo posvečenih duš. Salezijanska družina je božji dar, ki ga je svetnik izprosil s svojim "Daj mi duše, drugo vzemi!"

Iz te duhovne dediščine je po posredovanju blaženega Filipa Rinaldija nastala svetna ustanova - don Boskove prostovoljke. Danes so znane že po vsej Evropi, v Aziji in obeh Amerikah. Tudi v Sloveniji ustanova vztrajno raste. Kdo so don Boskove prostovoljke? To so dekleta, ki se na zunaj ne razlikujejo od drugih deklet, živijo sredi življenja kot druge. Njihova posebnost pa je v tem, da v svetu živijo posvečeno življenje z zaobljubami čistosti, ubožstva in pokorščine ter obljubo apostolata.

Nismo redovnice, smo svetna ustanova, naše poslanstvo pa je poslanstvo kristjana-laika v svetu. Na svet naj bi gledale s Kristusovimi očmi in ga dojemale s Kristusovim srcem. Tako skušamo Bogu posvetiti vse zemeljsko. Delujemo predvsem tam, kamor ne moreta duhovnik in redovnica: v družini in na delovnem mestu. Zaposlene smo v različnih poklicih, kjer skušamo biti sol, luč in kvas v evangeljskem pomenu besede. Povsod naj pričujemo z dejanji dobrote in ljubezni, pripravljene pomagati povsod in vsakemu.

Ne živimo v skupnostih, vendar gojimo duhovno občestvo kot temeljno vrednoto. Vključene smo v veliko salezijansko družino, kjer sodelujemo z vsemi vejami in se duhovno bogatimo. Don Boskovega duha ljubezni do mladine in preprostega ljudstva pa uresničujemo z dejavnim življenjem v krajevni Cerкви.

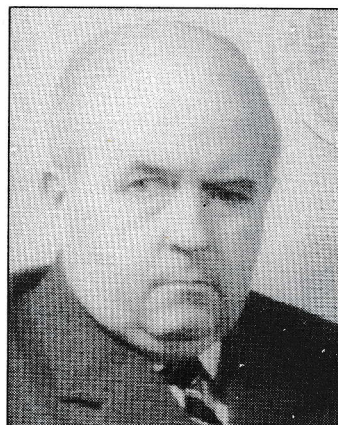
Naše poslanstvo je zelo široko in področja dela so zelo različna, zato nimamo vnaprej izdelanih modelov. Naš način življenja tako zahteva stalno osebno odgovornost. Prostovoljka mora biti psihološko in čustveno zrela osebnost. Pri tem nam je v veliko pomoč redno duhovno vodstvo in naš asistent (salezijanec).

Dekle, ki v sebi čuti željo, da bi z don Boskom sodelovala v apostolskem poslanstvu kot prostovoljka, lahko ostane v družini pri starših, pri delu v svojem poklicu; tako rekoč se na zunaj nič ne spremeni. Samo nekaj je zelo pomembno: na svoje vsakdanje življenje mora gledati kot na posebno nalogo, ki ji jo je zaupal Bog in Cerkev v zgodovinskem trenutku našega sveta.

Vsaka prostovoljka, ki svoj poklic živi zares z vso dobro voljo, čuti v sebi veliko notranje veselje tudi zaradi pripadnosti ustanovi.

NAZAJ K MLADINI

"Ja, tako, zaradi Mladinskega doma, zaradi skavtov in zaradi mame je oče kupil tole hišo na Povšetovi, da smo se iz mesta sem dol preselili." Takole se spominja g. Marjan Hočevar. Mladinski dom je očaral marsikoga, da je potem postal del njegovega življenja.

Začelo pa se je leta 1919. Vojna je pustila opustošenje. Potrebna je bila obnova, ne samo zgradb, ampak tudi ljudi, predvsem mladine, da bi ji omogočili lepo prihodnost. Salezijanci so na obrobju Ljubljane iskali ustrezen prostor, kjer bi se naselili. Moščanski župan g. Jože Oražem jim je pokazal kup zapuščenih vojaških barak ob Ljubljanci nasproti Hribarjeve tovarne. Tam se je začelo v dveh preurejenih barakah. Celih šest let se je tam drenjalo tudi do 500 ali 600 fantov. Veliko revnih šolarjev je dobivalo brezplačno zajtrk in kosilo, pa še druge stvari. Kljub skromnim razmeram so močno posegli tudi v kulturno življenje. Leta 1922 so fantje odigrali 35 gledaliških predstav; dvorana je bila vedno polna. Godba je že v barakah postala kar ljubljanska znamenitost.

Leta 1922 so od grofa A. Codellija odkupili zemljišče, na katerem so poleti 1924 blagoslovili temeljni kamen, 27. septembra naslednjega leta pa je škof Jeglič blagoslovil nov Mladinski dom in kapelo lurške Brezmadežne.

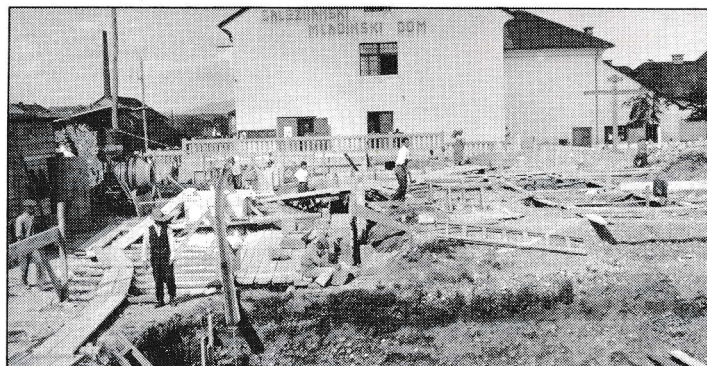
- Kako da ste iz središča Ljubljane (iz župnije sv. Jakoba) prišli na obrobje - Kodeljevo?

"Z Marijino kongregacijo smo tam imeli neke igre. Prišel sem v stik z g. Skuhalo. Ko sem se pa spoznal z novim ravnateljem g. Blatnikom, sem leta 1930 začel redno hoditi v Mladinski dom. Dr. Blatniku je prišlo na misel, da bi ustanovil skavte. 30. marca 1930 smo imeli predavanje v kinodvorani. Predaval je načelnik dravske skavtske župe.

Po predavanju je bilo vpisovanje. Takrat je bilo veliko zanimanje. Župa me je imenovala za četo-vodjo. Tako sem potem zaradi skavtov začel hoditi v Mladinski dom. Bilo mi je še vse tuje, samo skavte sem videl."

- Kako so pa ljudje sprejeli salezijance?

"Dobro, dobro. Zajeli so

namreč Kodeljevo, Moste, Polje, vse. Vse, kar je fantov tistih letnikov, to je vse hodilo v Mladinski dom. Hodilo pa je do 800 fantov, predvsem za božičnico, Miklavžev večer, ko so tudi kaj dobili."

- So salezijanci vplivali tudi na družbeno vzgojo?

"Tisto ne bi rekel. Pritegnili pa so mladino. Vsak je našel področje, kjer se je lahko udejstvoval."

- Spomini na igrišče, počitnice?

"Tole igrišče (nogometno, kjer sedaj stojijo bloki na vogalu ulice Jana Husa in Povšetove) je bilo urejeno z udarniškim delom. Mladina je vozila samokolnice. Ura je bila nagrada za tistega, ki jih bo največ zvozil. So pa dali delati prav majhne samokolnice, da ne bi bilo pretežko za mularijo. Počitniška kolonija na Otočcu (v

gradu) je tudi privabila fante, da so radi hodili v Mladinski dom. Potem je bil kino. Imeli smo izkaznice, ki so jih žigosali: kdor je bil pri maši, večernih molitvah, verskem nauku, je lahko šel zastoj v kino. Filme so tudi cenzurirali. Kino je bil za vzgojo, zabavo, pa tudi vir dohodkov, ker je bil javni kino. Ta dvorana je bila zelo velika za tiste čase, velik oder, narejen za igre."

- Med drugim je dobro deloval tudi oder!

"Bile so razne igre, za Miklavža, pusta in vse, kar je bilo v ljudski tradiciji, tudi pasijonske igre na nogometnem igrišču." Na odru so igrali Finžgarja, Gogolja, Shakespeara, Moliera, Nestorja in druge. Ob tem je treba omeniti tudi godbo, ki je razveseljevala, lepšala slavnosti in vzgajala. Pa dobra knjižnica s čitalnico in drugo.

- Katerih salezijancev se še posebej spominjate?

"Že omenjenega Skuhala in dr. Blatnika, potem Rebeka in dr. Grmiča, obeh Valjavcev (dr. Josipa in Janka), pa Lovrenčiča (On je bil pa en tak preprost, kmečki duhovnik, bi rekel!); enkratna osebnost je bil tudi Ludvik Novak (Vse fante, ki so iz Mladinskega doma morali v italijansko internacijo, je dobil nazaj; vsak teden se jih je po kakih deset vračalo.); in drugih."

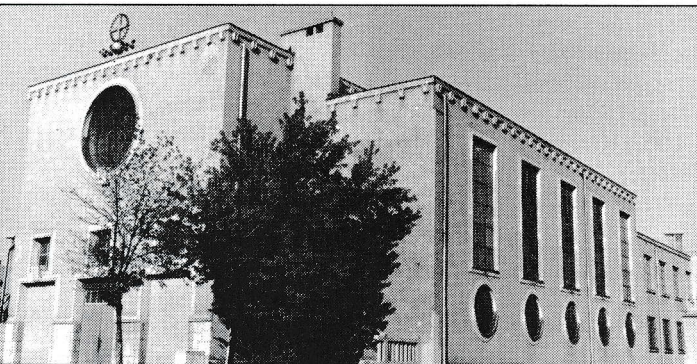
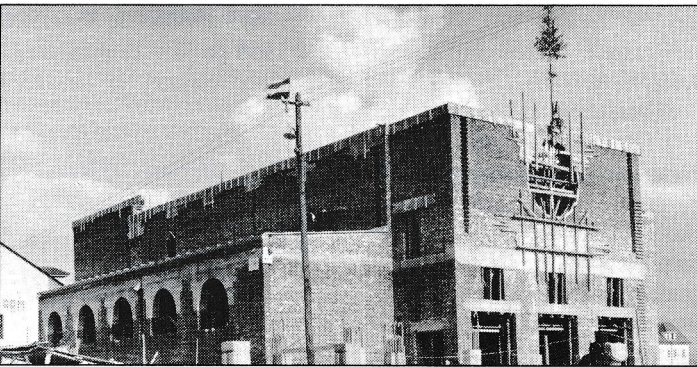
- Kaj pa vojna in neposredno po njej?

"Poročil sem se 2. februarja 1941. Leta 1945 sem odšel na Koroško. Tudi tam so začeli takoj poživljati salezijanskega duha: Blatnik je začel izdajati 'Domače glasove', dr. Cigan je prevzel mladinski dom, ustanovili so tudi gimnazijo, katere spričevala so bila državno priznana, če je bil na njih Bajukov podpis. Na tej gimnaziji so maturirali škof Ambrožič, Janez Zdešar in drugi."

- Če bi salezijanci dobili nazaj, kar so jim vzeli, bi se splačalo vzeti?

"Na vsak način se splača vzeti. Saj bi salezijancev moralo biti tukaj več, pa iti nazaj k mladini. Salezijanski duh je prav v tem, imeti čas za mladino. Konstitucije v roke, pa se jih držati. Tudi sam sem jih nekoč prebral, da bi bolj spoznal življenje salezijancev."

Ob drugem je od Mladinskega doma ostala tudi skupina, ki se imenuje "Fantje s Kodeljevega", ti, ki so hodili v Mladinski dom, predvsem bivši Mladikarji, pa se vsak prvi petek v mesecu dobijo na sestanek v gostilni pri Novaku.

RAKOVNIK

Vse poletje in jesen se je nad Rakovnikom vrtelo močno dvigalo, pod njim pa je počasi in vztrajno na prostoru nekdanje perišnice pri lurški votlini rasla nova zgradba: inšpektorialni dom. Zunanja dela gredo h koncu, notranja pa bodo končana v nekaj mesecih. Potem bo inšpektor s svojimi ožjimi sodelavci dobil primerne prostore za delo, vsi sobratje pa potreben dom inšpektorije. Mnogi ste že brez posebnega vabila darovali za to novogradnjo, za kar se vam iskreno zahvaljujemo!

EUROBOSCO

Šesti evropski kongres bivših gojencev

Predstavniki zvez in narodnih federacij bivših gojencev sv. Janeza Boska so iz 12 evropskih držav od 1. do 6. novembra 1990 v kraju Taormina na Siciliji razpravljali o pomenu in vlogi bivših gojencev v združeni Evropi. Poleg tega je tekla razprava o vzgojnih vidikih šole in družine in o družbeno političnih vidikih odnosa Cerkev - družba.

Naj navedem samo nekaj sklepov kongresa:

- Razširjati v Evropi človeško in krščasno vrednoto ljubezni in solidarnosti z ljudstvi vzhodne in južne Evrope ter z obrobni.

- Spremljati konkretne pobude z namenom, da bi podpirali središčno vlogo družine pri vzgoji in v ustvarjanju združene Evrope.

- Podpirati, tudi finančno, ustanavljanje salezijanskih šol in zvez bivših gojencev v vzhodni Evropi in povsod, kjer so težke razmere.

M. K.

RIM

Po osemndevnih duhovnih vajah (v Morneseu) se je 19. septembra v Rimu začel 19. vrhovni občni zbor družbe sester hčera Marije Pomočnice. Na njem je zbranih 170 zborovalk (inšpektorice in delegatkinj) z vsega sveta.

Tema zбора je: Vzgoja deklet - prispevek hčera Marije Pomočnice k novi evangelizaciji v različnih družbenih okoliščinah. Tako na 78 inšpektorialnih zborih, ki so pripravljali gradivo za zbor, kakor na vrhovnem zboru samem, je čutili veliko zavzetost za potrebno prenovo in odgovor na pozive Duha.

15. oktobra je bila za vrhovno predstojnico ponovno izvoljena (drugo šestletje) s. M. Marinella Castagno. Več sprememb osebja pa bo v sestavi vrhovnega sveta Družbe.

SANTO DOMINGO

Na otoku Haiti, ki ga je odkril Krištof Kolumb, je danes ob

republiko Haiti še Dominikanska republika, ki šteje sedem milijonov prebivalcev.

Tukaj je 22. septembra 1990 obhajal zlato mašo g. Ignacij Ozmec, misijonar, doma z Melince (Beltinci). Leta 1934 je kot misijonar odšel na Kubo. Od leta 1950 pa je v Dominikanski republiko. Najprej je ustanovil

župnijo v najrevnejšem predmestju. Ko je to postavil na noge, so ga poslali med barakarje na mestnem smetišču. Nastalo je veliko naselje revežev, cela mestna četrt glavnega mesta, ki jo je imenoval "Četrt Kristusa Kralja".

Ob slovesnosti zlate maše je njegov inšpektor dejal: "Dominikanski salezijanci smo ponosni in srečni, da imamo g. Ignacija, apostola najrevnejših četrti, graditelja cerkva in šol, dobrotnika mladih in ubogih. Postal nam je vzor, ki naj bi ga posnemali."

Skrbi, delo in naponi, pa tudi telesne poškodbe pri neki gradnji, so g. Ignacija zlomili. Po mučnem zdravljenju je še nekaj let nadaljeval s svojim delom. Končno so mu odpovedale noge. Zdaj nadaljuje svoj apostolat na bolniškem vozičku z molitvijo, trpljenjem in nasveti. Ljudje ga imajo brezmejno radi in ga spoštujejo kot "nekaj svetega". Videl sem žensko, ki mu masira noge, kako mu jih je poljubljala. Nikjer ne bi našel toliko ljubezni in hvaležnosti, kot med temi preprostimi, revnimi a vedno nasmejanimi ljudmi. "G. Ignacij je naš skupni oče. Kaj bi bilo z nami brez njega? Vse mu dolgujemo!" Tako sem jih slišal govoriti.

Njegov delovni dan se začne ob petih. Ob šestih je že v cerkvi. Ob pol sedmih je maša, ki jo navadno vodi on z vozička. Nato ga odpeljejo na dvorišče, kamor mu prinesejo zajtrk. Pod cvetočimi akacijami, ki cvetijo vse leto, se začno obiski, pogovori, nasveti, reševanje problemov. Če bi bil zdrav, verjetno ne bi mogel storiti toliko dobrega. Zdaj je živa luč, ki mnogim kaže pravo pot skozi življenje. Ves prosti čas uporabi za molitev ali pisanje.

M. M.

*Spoštovani člani salezijanske družine,
dragi bralci Salezijanskega vestnika!*

Občudujemo Boga, ki vztrajno obiskuje svoje ljudstvo, kajti za vsako ceno hoče biti Emanuel - Bog z nami. S svetim Janezom Boskom smo prepričani, da "kdor ima Boga, ima vse, Bog sam mu zadošča". Ljudje smo drug drugemu dragoceni, vendar nestalni popotniki skozi čas. Bog, ki je Začetek in Konec, pa je z vsemi nami kot naš Stvarnik, kot naš Odrešenik, kot večna Ljubezen, ki je bomo deležni njegovi otroci za vse večne čase.

V skrivnosti božičnega dogodka bomo po posredovanju Marije, božje Matere, še posebej povezani v osrečujoči zavesti božje bližine, v novem letu pa vam predvsem želimo, da bi vas Bog vse imel zapisane v svojem srcu!

V tem smislu vsem:

VESEL BOŽIČ IN BLAGOSLOVLJENO 1991. LETO!

K POMOČNICI PO DOBROTI SRCA

Francoskega razsvetljenca Jean-Jacquesa Rousseauja so vprašali, kako si ustari sodbo o ljudeh. Mislec je odgovoril: "Veste, srčno dobroto ocenjujem z 1, vse druge lastnosti pa z 0." "Mar ni to napak?" so se začudili. "Ne bi rekel. Če dam srčni dobroti 1, potem pa lepoti, resnici in moralni veličini po eno ničlo, je človek hitro pri tisoč (1000). Kjer pa ni dobrote, so druge poteze kakor 0."

Človek je toliko vreden, kolikor je vredno njegovo srce. Dobro srce nikoli ne ostari. Znani govornik Bossuet, škof iz mesta Meauxa, je zapisal: "Ko je Bog ustvaril človeku srce, mu je vanj položil dobroto." Podobno trdi sv. Avguštin: "V kraljestvo Resnice vstopamo skozi vrata Dobrote. Bog je namreč Dobrota in Resnica. Dajte mi dobro srce in pokažem vam Boga." Dajte mi goreče in čisto srce, pa vam povem, kdo je Marija. Njeno prebodeno srce je "vesoljno", odprto za vse. Ker je Bog Ljubezen, je Marija mati lepe ljubezni in srčne dobrote. Temelj Marijinih odlik je polnost milosti.

Marijino dobroto, ki lepše sije kakor zlata ruda, vrednotijo predvsem papeži, ki so naši učitelji v veri. Leon XIII. je poudarjal: "Če se obrnemo k Mariji, se zatečemo k Materi dobrote. Rada nam prihiti na pomoč v vsaki stiski, ki nas teži, posebno če gre za naše večno zveličanje. Obdari nas iz zaklada milosti, s katero jo je Bog prebogato obdaroval. Po tej polnosti milosti, najlepši od vseh odlik Device, stoji Marija visoko nad slehernim redom angelov in ljudi

ter je od vseh ona Kristusu najbliže.

Pij XII. je naglasil: "Marija je s svojim Sinom vedno najtesneje združena. Jezusa je z žrtvovanjem materinskih pravic in ljubezni na Golgoti darovala večnemu Očetu. Tako je ona, ki je bila že prej mati naše Glave Kristusa po telesu, sedaj na temelju bolečin in časti, postala po duhu mati vseh njegovih udov. Ona je za skrivnostno Kristusovo telo, rojeno iz prebodenega Odrešenikovega Srca, skrbela z isto materinsko dobroto in toplo ljubeznijo, s katero je hranila Jezusa. S svojim močnim varstvom naj kakor v preteklosti tudi danes varuje Cerkev."

Med koncilom je Pavel VI. razglasil, da je Marija Mati Cerkve, to je vsega krščanskega ljudstva. "V nebesih še naprej uresničuje svojo materinsko nalogo do Kristusovih udov, s tem, da sodeluje pri rojstvu in množitvi božjega življenja v dušah odrešenih."

Sedanji papež Janez Pavel II. meni, da "Cerkev v Marijini luči bere na obličju žene sij lepote, ki odseva najvišja čustva, kar jih je sposobno človeško srce: celostno predanost dobrote" (okrožnica O Odrešenikovi Materi).

Koncil uči: "Marijino materinstvo v redu milosti nenehno traja prav do večne dovršitve vseh izvoljenih. V svoji materinski ljubezni se Marija zavzema za brate svojega Sina, ki še potujejo ter so v nevarnostih in stiskah, dokler ne bodo prišli v blaženo domovino" (C 62).

Torquato Tasso je v "Osvobojenem Jeruzalemu" predstavil krutega vladarja Aladina, ki je dva mladeniča obsodil na smrt na grmadi. Pred smrtjo ju je srečala junaška Klorinda, ki je prosila kralja, naj ju pomilosti. Aladin ji je zaradi njenih odlik in velikih zaslug izpolnil prošnjo z besedami: "Tolikšni priprošnjici ne morem ničesar odreči."

Mar ni v mnogo večjem merilu podobno pri Mariji? "Cerkev izraža svojo vero v Marijino sredništvo, ko jo kliče z naslovi priprošnjice, pomočnice, besednice in srednice" (C 62). "Cerkev, poučena po Svetem Duhu, jo s čustvom otroške vdanosti časti kot najljubeznivejšo mater" (C 53).

Občudujemo ljudi, ki so po Marijinem zgledu polni pristrčne dobrote. Prav ta je najgloblji smisel življenja. Sveti Janez Bosko je v nagovoru vprašal vernike: "Kdo je Marija?" Odgovori so bili različni: Marija je božja Mati, nebeška Kraljica, Brezmadežna... Svetnik pa je želel slišati predvsem odgovor: "Marija je naša Mati." Papež Pavel VI. je dejal: "Marija je Kristusova mati, zato božja Mati in naša Mati."

Temelj naše pobožnosti in ljubezni do Marije je njeno materinstvo in naše sinovstvo. Za nas veljajo besede, ki jih je Kristus zaupal Mariji: "Glej, tvoj sin" in apostolu Janezu: "Glej, tvoja mati" (Jn 19, 27).

Janez Jenko

SVETI DUH POŽIVLJA OBČESTVO

Poleti sem obiskal naše rojake, posejane po deželi Velikih jezer, v Kanadi. Cerkev svetega Gregorija Velikega ob Ontarijskem jezeru v Hamiltonu priča o trdoživosti, pridnosti in veri naših ljudi. Kljub počitniškemu času in odsotnosti njihovega župnika je bilo v skupnosti živahno in urejeno. Vsak je brez hrupa delal svoje: upravnik župnijske dvorane, predsednik župnijskega sveta, tajnica, voditelji raznih skupin in župnijskih dejavnosti, odgovorni za krašenje in čiščenje... To ni bilo pastoralno "mrtvo" obdobje. Pripravili so pomenljivi "Slovenski dan", na katerem so prvič sodelovale vse štiri tamkajšnje slovenske organizacije, imeli so sporede na slovenskih prireditvah, izvedli so romanje v Baragovo deželo... Vse to opravljajo prostovoljno, ne da bi bili za to najeti ali plačani. V taki krščanski skupnosti so nevsiljivo zgovorne Pavlove besede: "Različni so duhovni darovi, Duh pa je isti. Različne so službe, Gospod pa je isti. Različna so dela, isti pa je Bog, ki dela vse v vseh" (1Kor 12, 4 - 6).

1. BIRMA NAJ ZOPET POSTANE SVETI ZAKRAMENT

Ko premišljujemo o mnogovrstnem delovanju Svetega Duha v zgodovini odrešenja in danes v svetu in Cerkvi, se začudimo, kako je bilo mogoče imeti Svetega Duha za skritega in neznanega Boga. Poglejmo le, kako Sveti Duh navdihuje krščanske skupnosti, da so resnično pričevalne in dejavne v veri. Veselimo se, kjer je delovanje božjega Duha povsem očitno, obenem pa vemo, da za druge

skupnosti velja Pavlovo svarilo: "Duha ne ugašajte!"

Priprava na zakrament svete birme v občestvu je čas izrednega delovanja božjega Duha. Prav zato je nujno potrebno prejem svete birme, ki je potrditev - dar Svetega Duha, pri nas ponovno "pokristjaniti", da nekaterim birmancem ne bo povod za slovo od Cerkve in le za bogato obdaranost, temveč, da bo resnično sveti zakrament - znamenje bleščečih duhovnih darov v občestvu, ki je Cerkev v malem. Odločanje za sveto birmo po naših družinah in prejem svete

birme po naših občestvih mora biti vrhunski duhovni dogodek za posameznika in za občestvo, ko svojo vero polneje izpoveduje in doživlja. Sveti Duh, ki je dih življenja in po vstajenju napravlja Jezusa navzočega, nas ne privlači k sebi, temveč stori, da ljubimo Jezusa in nas usmerja k Očetu.

2. ODPRIMO VRATA NA STEŽAJ

Sveti Duh pa kristjanu pomaga odkrivati tudi potrebe in pričakovanja ljudi zunaj krščanskega občestva. Duh nas uči prepoznavati in razločevati znamenja časa, in nam daje, da nanje odgovarjamo z vero, upanjem in ljubeznijo. Ta znamenja nas nagibajo k zavzetosti za reševanje perečih vprašanj sodobnega sveta, da bi tako tudi mi sodelovali pri njegovem odreševanju in osvobajanju. Zato se veselimo preoblikovanja človeške družbe, znanstvenih odkritij, zlasti v biologiji in medicini, tehničnega napredka, hrepenenja po pravičnosti, enakosti dostojanstva moškega in ženske, duhovnih gibanj - zlasti med mladimi, pogovorov med kristjani in muslimani ter med kristjani in neverujočimi... Sveti Duh deluje v vseh možeh in ženah dobre volje, ki oblikujejo svojo vest in jo poslušajo ter iščejo rešitve.

V odgovorni zavzetosti za svet in reševanje (mladega) človeka imamo kristjani stično točko z ljudmi drugih nazorov. Isti Duh nas nagiba, da v dejavni ljubezni odpiramo vrata svojih src in občestev na stežaj. V pomoči bližnjemu se najdemo z roko v roki, da bi lajšali in odpravljali njegovo stisko in mu utirali pot življenja.

ŠENTRUPERT

Od 7. oktobra 1990 je župnija Šentrupert na Dolenjskem, v kateri je živih petnajst njenih članov v različnih duhovnih poklicih, bogatejša še za misijonarko s. Zvonko Mikec, ki odhaja v Angolo.

**SPOROČILO
S. ZVONKE**

Pri pobožnosti izročitve misijonskega križa se je zbralo in sodelovalo veliko mladih, zato je župnik Janez Vidic v pozdravu misijonarki nanje naslovil vabilo, "da premislijo svojo pot v življenje. Če bo kdo količkaj o tem premišljeval, potem bo tale naša slovesnost imela svoj smisel." Gotovo! Saj v župniji veliko molijo za duhovne poklice, zato misijonski poklic s. Zvonke ni nobeno naključje. "Kakor sedaj v naravi pobirate sadove na njivah, v vinogradih, tako z veseljem danes zbiramo vaše duhovne

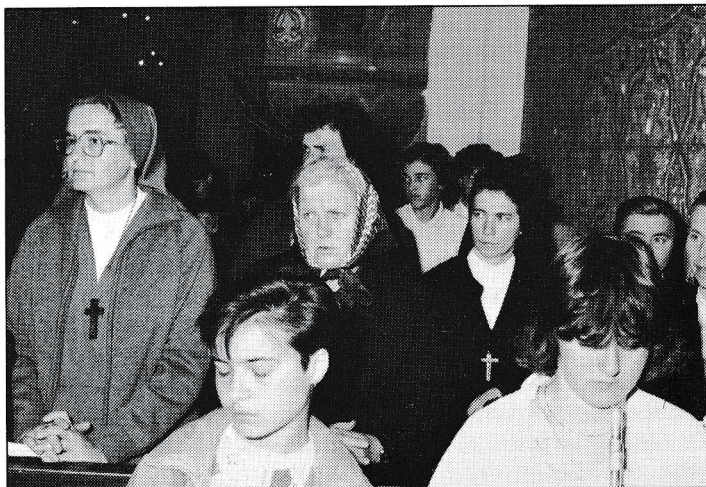
sadove", je v homiliji naglasil inšpektor Stanislav Hočevar, ki je slovesnost vodil in misijonarki izročil misijonski križ. "Sad duhovnega poklica je v njej dozorel po vašem sodelovanju, spoštovani šentrupertske farani!"

S. Zvonka je v Kristusu in evangeliju odkrila naprecenljivo vrednoto. Sedaj bo sama skušala

afriškim bratom in sestram odkrivati ta zaklad. Pri tem bomo lahko vsi sodelovali: z molitvijo in žrtvami, z gmotno pomočjo, z odločitvijo koga, ki bi šel pomagat ali v duhovnem poklicu ali kot laični misijonar ali misijonarka.

Mladina je s. Zvonko pospremila na pot z lepim voščilom, ki je polno simbolične govornice. "Kristus potrebuje naše roke, ker svojih nima, da bi mogel služiti svetu, kajti srce, polno ljubezni, ni dovolj, saj srce imajo tudi živali, roke pa ima le človek. Z njimi daje in jemlje. Če vzame vse, osiromaši druge, sam pa zato ni bogatejši. Če daje, nosi srce v dlaneh. Vemo, da bodo tvoje roke odprte za vse ljudi."

S. Zvonka se je vsem zahvaljevala in na koncu rekla: "In potem besedo zahvale in spodbude tudi tem mladim in otrokom, ki so tukaj. Samo to bi vam rekla: Ne bojte se! Življenje je lepo in se

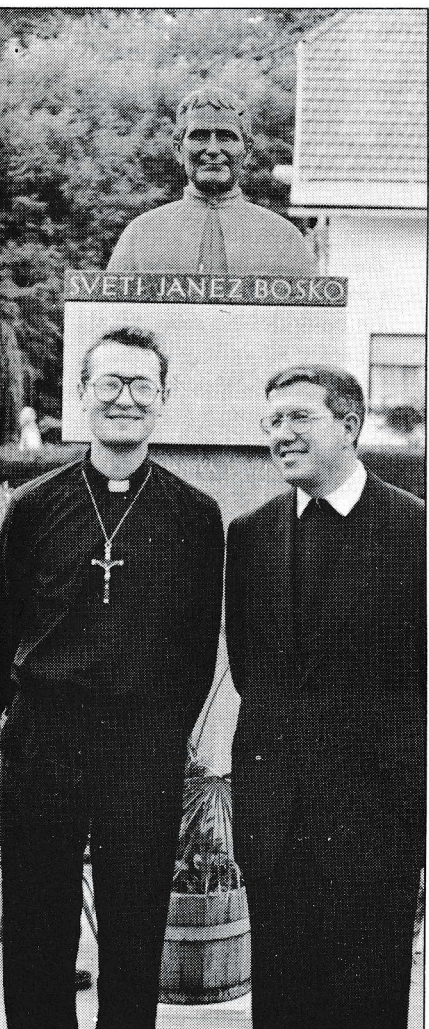
splača tudi kaj žrtvovati! Splača se darovati za druge, če ne čisto vsega, pa vsaj nekaj, del svojih moči, kajti edino to vas lahko osreči."

F. M.

RAKOVNIK

**POJDITE
NA BALKAN!**

Mladi duhovnik Janez Mirtek je v sebi ob salezijanskem poklicu začutil tudi misijonskega. V svoji podaritvi Bogu in potreb-

nim bratom je ostal zvest, četudi ga misijonska pot ni vodila npr. v Afriko, ampak preprosto v osrčje Balkana - na Kosovo. Z misijonskim križem je odšel v Prištino, kjer bo na salezijanski (edini katoliški v Prištini) župniji z maloštevilnimi katoličani skušal biti znamenje božje ljubezni do

**NEDELJA
JUBILEJEV**

Praznik jubilejev - obletnice redovnih zaobljub, duhovništva ali misijonskega poklica - ki smo ga združili s pobožnostjo zadnje nedelje na Rakovniku, 30.

vseh, predvsem pa do mladine, ki je tam ne manjka.

Misijonski križ je prejel v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku 9. septembra, pri pobožnosti jesenskega romarskega shoda. Ponovilo se je to, kar se je že nešteto krat: svetišče Marije Pomočnice je bilo izhodišče za apostolsko delovanje in salezijansko misijonsko poslanstvo. Prvi don Boskov naslednik, blaženi Mihael Rua, je prav na Rakovniku rekel slovenskim salezijancem: "Vaši misijoni so na Balkanu!" Bog daj, da bi bili po misijonarju Janezu glasniki božjega kraljestva, ki je kraljestvo ljubezni, miru in pravice.

Dobro nam je znan zaskrbljujoč položaj tamkajšnjega ljudstva, zato prosimo potrebne ga božjega blagoslova za Janezovo poslanstvo

septembra, je bil predvsem v znamenju navzočnosti misijonarjev g. Ivana Kešpeta in g. Ludvika Zabreta. Praznovala sta 50-letnico svojih redovnih zaobljub in 43-letnico misijonskega dela v Indiji. Oba sta salezijanca, sobrata pomočnika.

G. Ludvik nas je z ognjevito besedo spodbujal k dejavni veri, ki edina lahko osmisli naše življenje, ko je večkrat samo žrtev, če gledamo zgolj s človeškimi očmi. Če pademo kot seme v misijonskem delu, bo Bog dal blagoslov in bo žrtev obrodila obilen sad odrešenja. G. Ivan pa am je s svojim čudovitim glasom pričaral lepoto indijske pesmi. Veseli smo, da o tem bogatem misijonskem delovanju lahko več zvmemo v knjigi V misijonskih brazdah Indije.

T. C.

T. C.

EJ, CESTE, CESTE, CESTE, KAM VE GRESTE?

Pred dvema letoma smo se na Grintoci, za lučaj oddaljeni od bohinjske doline in že uzrti v triglavsko pogorje, pogovarjali o štirih barvah, ki naj bi simbolizirale štiri glasbene stile: klasično, rock, disco in country glasbo. Zasnovali smo projekt glasbenega recitala.

Belo, rdečo, modro in črno barvo našega ustvarjanja je nato čas, ki se je od takrat iztekkel, spletel v mavrico. Nekega lepega dne se je v obliki razsvetljenja prikazala nad Jadranom, natančneje, v Ankaranu. Mladi glasbeniki, domala iz vse Slovenije in zbrani v ritmično glasbeni skupini Sončna pesem, so takrat ubrali duhovno popotovanje po treh cestah svoje lastne izkušnje: po poti do samega sebe, po poti do življenja in prednot ter po poti do Jezusa Kristusa. Projekt glasbenega recitala, nekakšnega "musicla", je obogatila tudi skupina šotorovcev. Šotor in pot, pa Sončna pesem, to vse je zdaj v zadnjih pripravah na premiero recitala: Ej, ceste, ceste,

ceste... Rdeča nit našega ustvarjanja je bila misel nedavno umrlega slovenskega umetnika Frana Milčinskega - Ježka:

Ej, ceste, ceste, ceste,
kam ve greste?
Ko pa se mi čas izteka,
vidim, v isto stran drže:
vedno, vedno vodijo do
človeka!

Na letošnjem novembrskem srečanju je osem mladih ustvarjalcev iz omenjenih skupin odgovarjalo na vprašanja o cestah do sebe, do življenja in do Jezusa Kristusa. Na vprašanja so dogovarjali v tem zaporedju: Zvone P., Katarina, Brigita, Jožica, Jure, Franci, Tina in Albert.

POTA DO SEBE

Mladi danes poudarjajo, da je nujno potrebno priti do sebe.

Kaj je potrebno, če hočeš priti do sebe (do spoznanja in izkušnje samega sebe)?

Soočenje z ničem, s smrtjo. - Pravoverna krščanska vzgoja. - Da znaš poslušati sam sebe, da se sprejemaš takšnega, kakršen si. - Sprehod po gozdu in poslušanje njegove gorice. - Samoopazovanje, samokritika. - To, da si pripravljen priti tudi do drugega. V sebe: do drugega, do Boga, do vsega, kar te obdaja, moraš dobiti občutek. Hoteti moraš, mora te vleči. Potrebno je hotenje, da bi se odprl do drugih. - Da se nehaš sekirati, ali ti je dobro ali ti ni dobro. - Tema, da se vidiš v šipi, ali pa ogledalo.

Naš pogovor je nato stekel o razlogih za pot do spoznanja iz izkušnje samega sebe.

Zakaj misliš, da je potrebno priti do sebe?

Če ne prideš do sebe, zakaj potem sploh si? - Zato, ker je to prvi pogoj, da prideš do kogarkoli, do Boga, do vsega. - Zato, da se srečaš, mogoče se včasih celo najdeš. - Da se znaš kontrolirati in iz tega zveš, koliko zmoraš in tako ne prizadeneš drugega. - Zato, ker samo takrat, ko samega sebe spoznaš, lahko živiš v polnosti. Zaživiš lahko kot človek z vsemi svojimi lastnostmi. - Imam dosti boljši "feeling" za vse, kar pride. - Da lahko greš od sebe k drugemu.

POTA DO ŽIVLJENJA, VREDNOT

Uvodni pogovor o tem, kako kdo vrednoti življenje, bi lahko strnili in stavek ali dva: Življenje je največja vrednota. Nekdo je

rekel, da ga vrednoti s + 5, kljub občasni zapletenosti. Življenje nam je podarjeno. Nekdo je slikovito dejal: Vrednotim ga kot nekaj obremenjujoče čudovitega.

Kako živiš vrednote?

S tem, da si zvest samemu sebi. - Kakor mi uspe. Včasih se bolj potrudim, včasih manj. - Različno. Bolje se počutim, če jih čim bolj zaživim. - Kot da sem jaz zaradi vrednot in ne vrednote zaradi mene. - Trudim se, da jih kar najbolje izkoristim. - Rad bi čim bolj povezal vrednote z vsem življenjem. Za stvari, ki me bogatijo, bi rad, da bi mi zlezele pod kožo. Ljubezen - najpomembnejša stvar, ki me tako vznemirja, da bi jo še bolj spoznal, jo čutil, preko ljudi - univerzalna ljubezen, ki je hkrati Bog. - Včasih kaj zelo intenzivno. - Vrednote so samo tiste, ki jih živim, drugo so iluzije...

vrednote. Drugi je menil: Zato, da bi ga srečali. Zopet drugi je približal: Ker Jezus nori za nami!

Kako naj bi šli k Jezusu?

Ne vem. - Z izrazom ljubezni na obrazu. - Čim bolj tako, da si zadovoljen. - Če ni predaletč, kar peš. - Tako, da bi razumel druge okoli sebe. - Po poteh, ki vodijo do nas samih, do drugih, pa tudi

glavo, s svojo dušo, s svojim srcem.

Naš pogovor smo sklenili z odgovori na vprašanje:

Ali lahko Jezus pride do nas?

Če smo to, kar smo, in če je Jezus, kar je. - Ja, lahko, saj do sedaj sem vedno jaz hodila do njega. - Ravno tako kot mi do njega. - Mogoče pa je bil že kdaj

POTA K JEZUSU KRISTUSU

Na to tretjo cesto smo se podali z vprašanjem: Zakaj naj bi šli k Jezusu? Nekdo je odgovoril, da zato, ker iz njega izvirajo vse

do njega. S samokritičnostjo, z odprtostjo do sebe, z ljubeznijo, spoštovanjem, ponižnostjo do drugih. S pomočjo Svetega Duha. Preko svetega pisma, ki veje v njem. - Kot s kolegom na pivo. - Peš, s svojimi nogami, s svojo

pri nas? - Je že prišel. - Laho, če mu dovolimo. Če nočemo, ne more, čeprav je Bog. Ne more iz svoje kože. On je tudi svoboden, in če ne bi bil, ne more z nami ravnati kot z marionetami. Če mu je še tako hudo, tega ne more storiti. - Če si želimo, drugače ne teži, ali pa tudi. - Je že tukaj.

Tri ceste in osem stezic. Osem (oseb) krat pet (vprašanj) pa je štirideset. Prav toliko mladih je v skupini, ki bo leta 1991 v glasbenem recitalu pela in igrala o cestah življenja. Tudi Bog sam je postal človek, da bi hodil po cestah sveta. Jezus Nazarečan je nezaustavljiv na poteh, ki ga vodijo, tako kot pred dva tisoč leti, do človeka: "Vedno, vedno do človeka!"

Pripravil in uredil
Zvone Štrubelj

Prve redovne zaobljube (prinašanje darov med sv. mašo): s. Irena Benda, s. Mojca Šimenc in s. Marija Zabret.

PRIDI, KRISTUSOVA NEVESTA

"Velike vode ne morejo pogasiti ljubezni in je ne preplaviti reke" (Vp 8, 7). Kdor je zaslišal njen glas in okusil njeno moč, zanj vse drugo zbledi, tako kot ob luči sonca umetna svetloba izgubi svoj žar.

Tisti teden pred 5. avgustom je v hiši sester hčera Marije Pomočnice na Bledu vladalo posebno razpoloženje: z duhovnimi vajami smo se pripravljale na izpoved začasnih in večnih zaobljub nekaterih sester.

Postulantinje Ljudmila Anžič, Marija Imperl, Mojca Kovačič in Mimica Oblak so zapele: "Dajte mi ljubezni brez mej!" V navzočnosti redovne skupnosti so 4. avgusta iz rok predstojnice s. Marjete Sraka prejele svetinjico Marije Pomočnice in bile s kratkim obredom uvajanja v redovno

življenje sprejete v noviciat. Postale so s. Ljudmila, s. Marija, s. Mojca in s. Mimica. V dveh letih noviciata bodo skrbno proučevale duha Družbe in ga obenem že skušale živeti v vsej velikodušnosti srca. Med mašo je isti večer obnovilo začasne zaobljube pet mladih sester. V pesmi, čestitkah, prisrčnem družinskem razpoloženju je bilo čutiti slovesno ozračje predvečera velikega praznika.

V nedeljo, 5. avgusta, se je napovedal krasen poletni dan. V zgodnjem dopoldnevu so zvonovi blejske cerkve vabili k bogoslužju. Procesija sester, novink in kandidatinj se je skupaj s starši vila v cerkev. "Gospod, poklical si me, tukaj sem", so ponavljale s. Irena Benda, s. Mojca Šimenc in s. Marija Zabret, dosedanje novinke. Gospod inšpektor Stanislav Hočevar je v homiliji posebej naglasil veliko vrednoto posvetitve Bogu za druge. Nihče se namreč ne posvečuje Bogu le zase. Ljubezen kot duhovna vrednota se vedno razdaja in osrečuje druge. Druga za drugo so novinke-sestre izpovedale Bogu zaobljubo čistosti,

nadaljevanje na str. 24

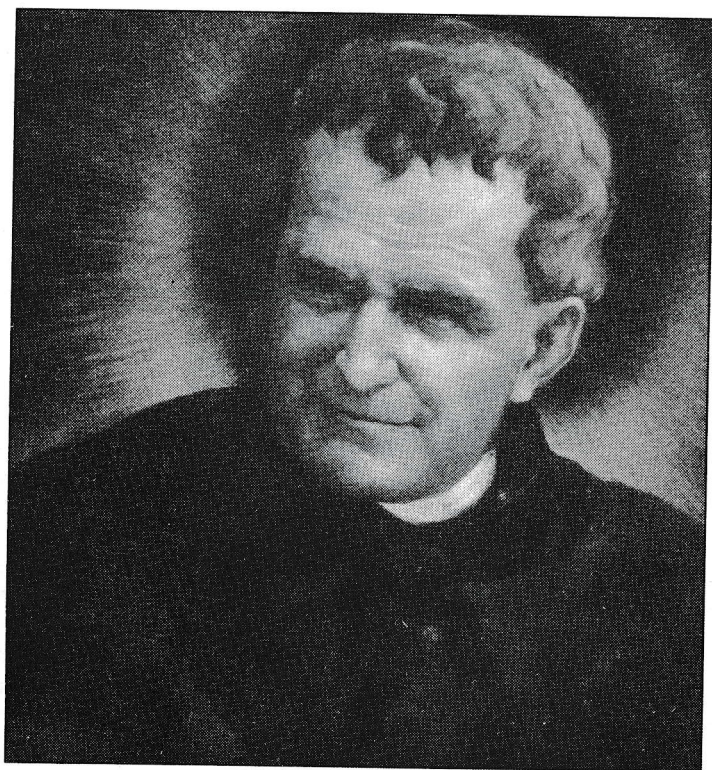
Večne zaobljube: s. Zvonka Mikec, s. Simona Komar in s. Angelca Vozelj.

DUHOVNI VRELCI ZA MLADE

Mladost? Duhovnost?
Ali to gre skupaj? Don Bosko je bil vzgojitelj svetnikov - mladih fantov. Imel je veliko zaupanje v moč dobrega v mladem človeku. Bil je prepričan, da je v vsakem, na videz še tako izprijenem človeku, jedro dobrega, kjer je še posebej občutljiv. Naloga vzgojitelja je odkriti to jedro in ga nagovoriti.

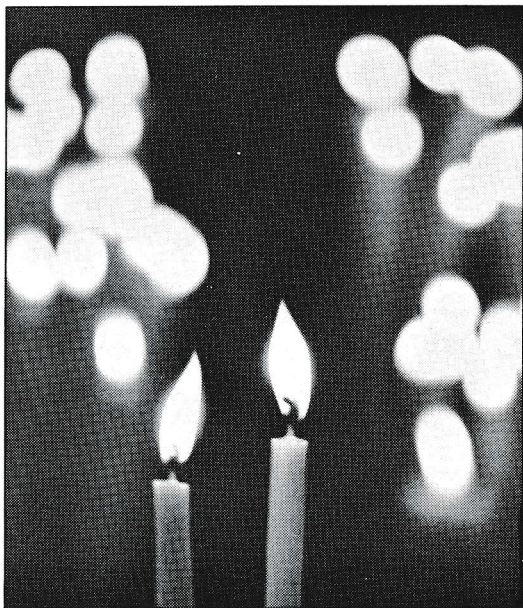
Mladost je lepa, ker sanja o idealih, visokih ciljih. Ima tudi zadosti moči, da lahko to doseže. Še posebej, če ima izkušenega voditelja duhovnosti (da ne rečemo trenerja). Don Bosko je bil tak učitelj mladinske svetosti; on, ki ga je Cerkev razglasila za "očeta in učitelja mladine". Pri njem je svetost nekaj svežega, vselega, mladostnega in vsakdanjega, tudi zate in za vsakega.

Pismo don Boskovih salezijancev mladini na pragu tretjega tisočletja

Salezijanci so po svojih predstojnikih - inšpektorjih in svojih zastopnikih - delegatih imeli letos v aprilu in marcu svoj vrhovni zbor (skupščino). Razpravljali so o eni sami temi: vzgoja mladine za vero in v veri! Središčna salezijanska tema, ker je don Bosko vedno in povsod hotel biti verski vzgojitelj. Zbor se je odvijal v času, ko je papež Janez Pavel II. oklical veliki advent v pričakovanju tretjega tisočletja krščanstva, na katerega se moramo pripraviti z novo evangelizacijo, pri čemer naj bi sodelovali vsi kristjani, predvsem pa mladi.

Ob koncu zbora je vrhovni predstojnik v imenu zborovalcev in v imenu vseh sedemnajst tisoč salezijancev napisal pismo mladini. Imejte za vredno, da se v to pismo poglobite, saj vam ga piše don Boskov naslednik.

*Vam, mladi,
še posebej tebi, ki bereš to pismo!*

V imenu don Boska, "očeta, učitelja in prijatelja", želim priti v stik prav z vsakim izmed vas. To je beseda tudi vseh salezijancev, ki so razkropljeni po vseh celinah, njih domovina in družba pa ste vi, mladi.

Gospod je srce salezijanca zaznamoval s pravo strastjo: biti z mladimi, jih razumeti, deliti z njimi napore in upanja, sanje in načrte. Don Bosko je velik vzor takega srca, ki je utripalo za mlade. To ljubezen do mladine je spremenil v poslanstvo, napravil za razlog svojega bivanja. Sprožil je metodo dobrote, preventivni vzgojni sistem, na katerega salezijanec stavi vse, ko gre za poslanstvo za mlade.

Dar življenja

Ti, dragi moj, se vsako jutro skušaš odpreti čudežu življenja. Raziskuješ svet, ki te obdaja, poglobljaš se v prijateljstva, okušaš veselje nad bivanjem, gradiš svojo prihodnost, ki si jo želiš srečno, zavzemaš se za stvari, ki kaj veljajo. Da, hočeš v polnosti uresničiti dar svojega življenja.

Glej, prav zato je don Bosko postal tvoj prijatelj!

Toda njegova plemenita ljubezen se dviga k največjemu Učitelju ljubezni, ki življenju vseh daje pravi pomen, smisel in moč. Don Boskovo, pa tudi naše prijateljstvo z mladimi, ima svoje korenine v očarljivi osebnosti Jezusa Kristusa, njega, ki je prišel in še prihaja z božjo močjo, da bi vse naredil novo,

da bi napolnil človekovo prihodnost z upanjem, pravičnostjo, z velikimi ideali in vrednotami in z resnično srečo. V njem zaslutimo človekovo veličnino: on je Bog, ki je človeku blizu, saj je postal njegov popotni tovariš in zares Pot, Resnica in Življenje.

Stari miti in novi idoli

Danes človeštvo doživlja korenite spremembe. Tudi vi, mladi, se sprašujete o številnih in velikih problemih, ki pretresajo posameznike in celotno družbo.

Priče smo nerazumljivim stvarim. Večdesetletni miti se rušijo, še včeraj modne ideologije danes nič več ne pomenijo. Hkrati pa se na obzorju pojavljajo vznemirljiva znamenja, ki nas vse begajo. Mnogi mladi so prvi, ki hočejo stresti z ramen vse, za kar menijo, da hromi njihovo svobodo in ovira razcvet življenja. Stopajo na nova pota, kjer hočejo razglasiti nove vrednote, ki naj bi zagospodovala namesto prejšnjih.

Na nas prežijo novi idoli, pojavljajo se omamna slepila. Potrebna bo občutljiva vest in pazljivo srce, da nas ne bi premamila enodnevna slepila, naslade, nasilje, želja po posedovanju, ravnodušnost ali malodušnost. Zato moramo nujno zavzeto iskati in pogumno razločevati.

To, kako se na vse to odzivajo mladi, je za vzgojitelje izziv. Spričo tolikih novosti salezijanci ne mislimo biti le nemi opazovalci. Lotili smo se dela, imenuje se 23. vrhovni občni zbor, svetovno zborovanje, ki se je ob zavzetem delu odvijalo dobra dva meseca - v marcu in aprilu letos. Zbrali smo se z vseh celin, da bi razmišljali, izmenjali mnenja in načrtovali o nujni temi: kako vzgajati mlade za vero v našem času. Odločili smo se, da v delovni načrt pritegnemo tudi vas mlade. Želeli bi sprožiti tako v vas kakor tudi v nas samih prenovno medsebojnega prijateljstva, nas spodbuditi za skupno pot k idealu, ki se imenuje človek in ga mora vključevati resnični načrt.

Razmere, v katerih živijo mladi, so po svetu različne. Spričo te velike zapletenosti je treba razumeti posamezne kulture, odkriti prava mladinska vprašanja in dojeti izzive, ki izhajajo iz teh različnih položajev mladine. Spoznali smo, da vere v Kristusa mnogi ne poznajo in je ne vrednotijo v njenem izvirnem pomenu kot odrešenjsko zgodovino ali kot središčni dogodek za vse. Celo v deželah s krščansko tradicijo je izginilo takšno pojmovanje.

Za nas salezijance je torej pomembno, da se vprašamo, kako naj živimo kot Gospodovi verniki,

zavzeti za stvar njegovega kraljestva, da se trudimo, da bi veselo oznanilo odmevalo med mladimi in jih spodbujalo k novemu življenju. Kakšen način sožitja naj uvedemo v vzgojnih skupnostih - oratorij, šola, skupine - da bomo "vsak trenutek vsakomur pripravljeni odgovoriti, če nas vpraša za razlog našega upanja" (1Pt 3, 15).

Kot vidiš, vprašanja niso nepomembna. Iskreno smo si jih zastavili in skušali oblikovati odgovor tako, da smo začrtali pot, po kateri želimo iti skupaj, in določili cilj, ki ga hočemo doseči.

Skupaj odrasli in mladi

Prvo, o čemer moramo razmišljati, je ugotovitev, kako je z zdravjem in s sposobnostmi vaših mladih oči: v kaj ste zagledani, na kaj ste najbolj občutljivi, kaj si vi želite in kaj vas vznemirja.

Danes bolj kot kdaj opažate prav vi mladi, kako raste zavest o vrednosti vsakega človeka. Prepričani ste, da moramo vedno in povsod zagovarjati, da je vsako življenje vrednota, da mora biti vsakdo subjekt svojega bivanja, odgovoren za lastno usodo. Vzgojni odnos, ki temelji na čemerkoli, ki bi bil ravnodušen do ljudi in bi jih tako zlorabljal, bi bil v popolnem nasprotju s pojmovanjem o človekovem dostojanstvu.

Mladi in odrasli se medsebojno vzgajamo tako, da vsak prispeva svoj delež; namreč to, kar je. Zato ni reklamni trik, če vas vabim, da pojdimo skupaj, marveč je to globoka pedagoška zahteva in se zavedamo njenega pomena. Salezijanci, ki se kot odrasli posvečamo vzgoji, čutimo, da moramo nujno ponovno priti v vzgojni stik in odnos z vami, da bi

šli skupaj naprej po poti vere.

Ta vzgojni dogovor, to sodelovanje nas zavezuje in nam pomaga k rasti. Kdor se je odločil za skupno pot, ve, da mora biti do svojih sopotnikov pozoren in jih spremljati s simpatijo. To zahteva medsebojno zanimanje, da se uglasimo na isto valovno dolžino, pripravljenost, da ugotovimo pristne vrednote, željo, da z drugimi delimo tudi to, kar osmišlja življenje.

Da bi vse to uresničili, salezijanci potrebujemo vas mlade. Ti in vi vsi imate dolžnost, da prispevate svoj delež: moč mladosti, voljo do življenja, veselje upanja, domišljijo raziskovanja, velikodušnost pri delu, navdušenje za konkretne delovne obveznosti.

Področja zanimanja so različna, zato se med seboj dopolnjujemo. Tu ni prostora za enoličnost, za togo enakost. Jasno nam je, kateri cilj hočemo doseči, čeprav na različne načine.

23. vrhovni zbor je dal salezijancem zelo zanimiv dokument, ki nakazuje različne možnosti in poti glede na različne razmere. Približaj se kakemu salezijancu, ki ga poznaš. Pripoveduj mu o svojih pogledih, izkušnjah, svojih načrtih, o vsem.

Posebna dragocenost tega dokumenta na poti proti letu 2000 je, da bi z mladostjo obogatili zgodovino, ki se bo gotovo nadaljevala, tako da bi se lahko z večjim upanjem ozirali v tretje tisočletje krščanske vere.

Gledati na Kristusa

Za razmišljanje predlagam neko zelo osnovno zadevo. Naša vera temelji na konkretni zgodovini človeka; ta vera nikakor ni opij za ljudstvo, kot so jo smešile in zavračale določene ideologije.

V starih časih, ko je bilo mnogo mitov in bogov, so imeli krščansko vero za neke vrste ateizem, kajti nikdar ni sprejela bogov ne z Olimpa in ne tistih iz mesta. Pozneje, ko je vse bolj vdiral ateizem, je vedno izpovedovala tako krepek realizem, da je daleč preseгла ozka obzorja materializma, saj je oznanjala nič manj kot vstajenje mrtvih in prihodnost nove zemlje.

Ta naša vera upira svoj pogled v človeka iz Nazareta, Jezusa Kristusa, ki je v skrivnostni moči

Ne reci, da je vse to težko in odmaknjeno, pač pa najvišja resničnost, vedno bolj očarljiva, bolj ko prodiramo vanjo. Tu je resnica, po kateri hrepeni razum in odpira široka obzorja za človekovo prizadevanje.

Glej, krščanska vera ima odprte oči za vse. Tuja ji je mračnost in zavrača okultne obrede. Luč pa išče v skrivnosti Ljubezni in uživa v tem, da je deležna njenih bogastev. Vsak človek okuša v svoji globini nagon in hrepenenje po tej skrivnosti, polnosti

velike noči postal Gospodar zgodovine. On nam je razodel, kdo je Bog: Ljubezen sama!

Oče, ki je ustvaril svet za nas in nas spremlja z neskončnim usmiljenjem. Sin, ki je hotel biti eden izmed nas in je postal cilj človeštva skozi vekove. Sveti Duh, prinašalec resnice in moči novega. Troedini Bog, vir in krona vsega!

Ljubezen je torej tista, ki nas vabi, da kot prvobojniki sodelujemo pri napredovanju stvarstva s svojim delom, z znanostjo, tehniko, ekologijo... Ljubezen, ki nam kaže na zgodovino kot na veliko priložnost darovanja, da se skupaj z njim bojujemo proti zlu za pravico, solidarnost, mir... Ljubezen, ki nas spremlja in nam pomaga v luči vstajenjskih vrednot zgraditi pravi načrt - človek. Kdor ima tako vero, je pristen vernik, ki v svetu ceni vrednote pravega laišтва. V zgodovinskih spremembah vidi vrednote pristne osvoboditve. V spremembah in znamenjih časa pa vrednote pristnega razvoja.

resnice, luči in lepote. Podobna je soncu, ki ga sicer ni mogoče gledati s prostim očesom, vse pa razsvetljuje in ogreva in nas spodbuja za veliki praznik življenja.

Dejal sem ti, da vera obrača tvoj pogled na dogodek, ki je Kristus. On ti zares ni tujec. Pri srcu mu je, da se do kraja uresničiš. Daje se ti, da ti tako pomaga rasti. Ljubi te: umrl je in živi zate. Išče tvoj osebni prijateljski odnos kot odgovor na dialog, ki ga je on začel; obsežen, resničen dialog, v katerega te želi pritegniti. Bil bi zares strahovito raztresen tisti, ki ne bi opazil njegove ljubezni in njegove resnice.

Ker pa prijateljstvo vere ni mirovanje, fantazija ali ideologija, ampak zgodovina, ti poleg tega daje tudi pomoč in vzor v ženi, Mariji, tvoji materi, "tisti, ki je verovala", ki jo je on sam postavil kot pomočnico vsem vernim. Materinsko te spremlja na tvoji poti.

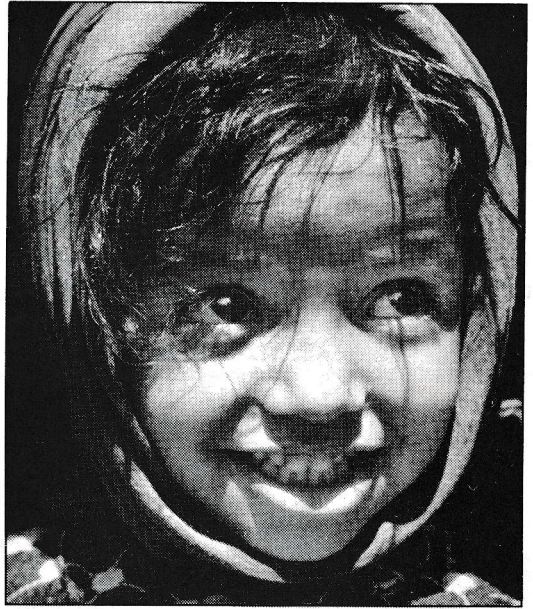
V soglasju z duhom

Toda kako boš mogel napredovati na tej poti? V don Boskovem duhu ti 23. vrhovni občni zbor predlaga salezijansko izkušnjo mladinske duhovnosti.

V tem je velika skrivnost uspeha. Duhovnost je notranja, vedno rastoča moč, ki te postopno uglašča z Gospodovim Duhom. On je s svojo ljubeznivo močjo resnično navzoč v življenju vsakogar. Z njim je neverjetno lahko napredovati: poglej Dominika Savia, Lavro Vikuno, Piergiorga Frassatija. V moči duhovnosti ti Gospod pomaga zgraditi in izpričati tisto povezanost med vero in življenjem, ki je dejansko vsebina svetosti.

Gre za to, da človek živi vero, potopljen v ta vsakdan kot privilegirani prostor, v katerem dejansko sliši vabilo Duha. To, kar don Bosko - učitelj mladinske duhovnosti - pedagoško svetuje, ni samo molitev ali zavzetost za izredne stvari, ampak način življenja, ki obsega celotno bivanje v vseh raznovrstnih izrazih.

Tako poteka življenje v veselju in zavzetosti, kajti Duh noče, da bi bil žalosten ali tujec v domovini. Tvoja mladost je velika vrednota, ki skriva v sebi ustvarjalne moči. Na poti, ki jo moraš prehoditi, je treba povezati veselje in upanje, željo po darovanju in odgovornosti, voljo za pripravo na življenje in solidarnost. Način duhovnosti, ki ti jo daje don Bosko, vzgaja k oblikovanju osebne vesti, ki je vse bolj dovzetna za skrivnost, dokler se ne izrazi v novi življenjski energiji. Tako postane duhovnost živa moč, ki življenje

krščansko spodbuja.

Na tej evangeljski poti nismo sami, ampak skupaj, v družbi: v skupini, krajevni skupnosti vernih, Cerkvi - Kristusovem telesu in božjem ljudstvu -, ki od postaje do postaje skupaj stopamo naprej!

Poklicani po imenu

Glej, v bistvu je to vse, kar sem ti želel sporočiti. Don Bosko te kliče po imenu. Predlaga ti načrt, vabi te v družbo, kaže ti ideal krščanske svetosti, svetosti, ki ni težka, marveč preprosta in vsakdanja, notranja in apostolska, vesela, v sodelovanju z drugimi.

Namenja pa tebi in vsem vam, mladi, še klic, ki mu je zelo pri srcu; izraža ga z geslom, ki ste ga sami odkrili: "mladi za mlade". Njegov pomen si že uganili: gojiti prijateljstvo s Kristusom pomeni biti na njegovi strani, sprejeti njegov konkreten načrt, živeti za druge, pospeševati rast dobrega v družbi. Evangeljski blagri, ki so Jezusova avtobiografija, so pravi notranji način, za katerega se je treba zavzeti.

Zveni kot grožnja s smrtjo: izkoriščanje, odtujitev, nasilje, nepravilnost, nestrpnost... Vse to predstavlja grožnje, zaradi katerih se življenje izrodi in so katastrofa za zgodovino. Vendar so tu tudi bojevniki za zmago dobrega. Krščanska vera se bo z duhom blagrov zares izkazala kot moč resnične zgodovine.

Tebi in vsakemu izmed vas je zaupana naloga, da prinašate to duhovno moč za preobrazbo sveta.

Nove strani zgodovine

Lepo je vedeti, da vsak rod piše svojo zgodovino in svoj evangelij. Vsaka nova generacija mladih je tako nova ura upanja. Kot je zapisal slavni avtor: "Tisti dan, ko bo ugasnil žar mladega duha, bo ves svet začel šklepetati z zobmi."

Zato molim zate, molim za vse vas, mlade. Tudi vsi salezijanci prav tako. Don Bosko, ki ga je papež razglasil za "očeta in učitelja mladine", prosi za vas,

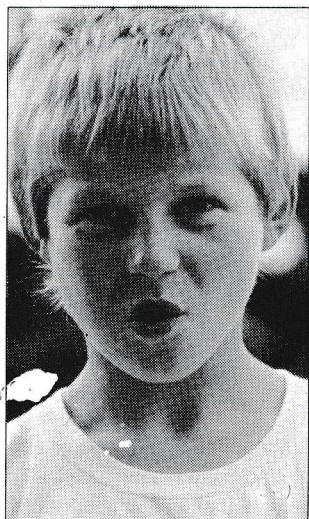
hodi pred vami in vas vodi s svojim gorečim srcem Gospodovega učenca.

Tebi, ki si prebral, in vsem najiskrenejše želje, da bi vsi skupaj hiteli za tem ciljem.

Z veliko simpatijo v imenu vseh salezijancev

Don Egidij Vigano,
don Boskov naslednik.

Rim, na binkošti, 3. junija 1990

Kristjani na don Boskov način

Don Bosko je živel evangelij na svojski in izviren način: kot prednostno ljubezen do mladih. Za to je zastavil vse svoje življenje, svoje delo in številne organizacije. Mlademu človeku je hotel omogočiti, da bi v polnosti zaživel kot "pošten državljan in dober kristjan". Mladi so ga vzljubili kot prijatelja, učitelja in očeta. Pustili so, da jih je imel rad in dal smisel njihovem življenju.

Mnogi mladi tudi danes odkrivajo v don Bosku svojo pot. Tako kot je to storila avstrijska mladina, ki se je odločila, da krščanstvo živi v don Boskovem duhu. To bi lahko postalo program tudi mojega in tvojega poglobljenega krščanstva.

Biti kristjani z don Boskom

Mladi smo se zmogli prebiti skozi vso zmedo sedanjega časa in najti pot do sebe, skupnosti in do Boga. Svojo izkušnjo smo strnili v dvanajst točk. Teh dvanajst točk pomeni vabilo vsakemu, kdorkoli si že: tebi, meni, vsakomur.

Na tej poti nismo sami, imamo spremljevalce. Prvi je Jezus, ki kot naš živi prijatelj hodi z nami in more prenoviti našega duha, delo in molitev. Drugi spremljevalec je božja beseda. Sporoča nam, kakšno polnost življenja nam Bog pripravlja in kako jo dosežemo. Tretji spremljevalec je don Bosko. Njegov zglede, njegovi nasveti, njegov osvajajoč optimizem so navdušili že mnoge mlade. Njegov način, kako

biti kristjan, je neovrgljivo sodoben še danes.

Sicer pa so se mnogi mladi in odrasli po vsem svetu že odločili za to pot. Krščanstvo hočejo živeti na pozitiven, odgovoren in privlačen način. Se jim hočeš pridružiti tudi ti? Tak je duhovni program, ki smo ga izrazili v dvanajstih točkah:

1. Sem enkrat in od Boga hoten

Don Bosko se vsakemu približa in z njim išče njegovo pot. Daje mu vedeti: Bog ima s teboj načrte.

- Samo enkrat živim svoje minljivo življenje. Vera v vstajenje daje vrednost mojim dejanjem.

- Zaznamovan sem po svoji družini, spolu, sposobnostih, preteklosti, dolžnostih, željah, hrepenjenju...

- Rad bi ugotovil, čemu me Bog potrebuje.

- Moja naloga je, da v sebi razvijem božjo podobo (1Mz 1, 26; Ef 4, 13 - 15).

2. Bog se zanima zame

Don Bosko v svojem vzgojnem sistemu vztraja na asistenci, kot ljubeči navzočnosti, sožitju v vseh življenjskih okoliščinah.

- Bog je moj oče, ljubi me osebno. Ne pozna razdalj in je blizu nam ljudem (Iz 41, 10).
- Bog skrbi zame (Mt 6, 25 - 33).
- Pomaga mi obvladovati vsakdanje življenje.
- Trpljenje je znamenje božje ljubezni do nas.

3. Jezus je prijatelj in učitelj mojega življenja

Don Bosku je bil vzor Jezus, ki je bil ponižnega in krotkega srca. Mladini ga je predstavljal kot prijatelja, vzornika in vir življenja.

- Jezus je vzor, zato moram živeti kot on: "Kdor hodi za menoj, bo imel luč življenja" (Jn 8, 12); "Zaupaj me, jaz sem svet premagal" (Jn 16, 33); ljubiti življenje kot on, saj oznanja veselo oznanilo o božjem kraljestvu: ozdravlja, dviga...

- Jezus je moj prijatelj (Jn 15, 15).
- Jezus me srečuje s svojo besedo in usmerja moje življenje; prav tako me srečuje v bližnjem (Mt 25, 40).

4. Povezavo z Jezusom iščem v preprosti in zaupni molitvi

Don Bosko je vsem priporočal - mladim in odraslim - neizumetnično in z življenjem povezano molitev.

- Tako osebna kakor skupna molitev je zame vir moči (Jn 15, 5; Mt 18, 20).
- "Gospod, nauči nas moliti" (Lk 11, 14).

5. Zakramenti so pripomoček za krščansko življenje

Don Bosko je v zakramentih videl za mladostnike možnost za srečanje z Jezusom in za poglobitev njihovega krščanskega življenja. Posebno pozornost je namenjal zakramentu sprave in evharistije.

- Po krstu sem odrešen, postal sem nov človek (2Kor 5, 17).
- Pri birmi mi je Sveti Duh podelil darove, ki mi pomagajo pričati za svoje krščanstvo.
- Z drugimi zakramenti mi Bog omogoča razvijati novo življenje.
- "Pridite k meni vsi" (Mt 11, 28).
- "Jaz sem kruh življenja" (Jn 6, 35).

6. Marija mi je zgled vere, mati in pomočnica

Don Bosko je imel globoko zaupanje v Marijo. Z njeno pomočjo je napravil velike stvari.

- "Glej, tvoja mati" (Jn 19, 27).
- "Karkoli vam reče, storite" (Jn 2, 5).

7. Živeti v veselju, ki mi ga podarja božja ljubezen

Don Bosko je bil vesel svetnik. Svojim fantom v oratoriju je govoril: "Vaša svetost je v tem, da ste veseli!"

- Evangelij je prežet z veseljem (blagri, Mt 5, 3 - 12).
- "Veselite se v Gospodu" (Flp 4, 4 - 9).
- Vesel sem, da Bog ni razočaral mojega zaupanja (Mt 7, 7 - 11).

8. Vsakdanje dolžnosti so moja prva naloga

Don Bosko je mladim naročal, naj resno vzamejo delo in študij, za kar je potrebna osebna zavzetost. "Vedno sem tako ravnal, kakor so mi narekemale okoliščine in me je navdihoval božji Duh."

- Moje vsakdanje delo, moja srečanja so pomembna in smiselna. S tem izpolnjujem božjo voljo.

- Nikoli se ne bom odtegoval bližnjemu (Jn 12, 24).
- V javnosti se bom zavzemal za tiste, ki so v stiski ali slabo z njimi ravnajo.
- Bog nam je zaupal stvarstvo, zato bom sodeloval, da ga ohranimo in spolnimo (1Mz 2, 15; Iz 45, 18).

9. Spolnost me zavezuje, da se naučim ljubiti

Don Bosko je od svojih fantov zahteval, naj se ne dajo zapeljati okolju in tovarišem. Njegova ljubeznivost in dobrotu sta bili dokaz njegove zrele ljubezni.

- Moja spolnost je božji dar. Je pozitivna življenjska moč, ki jo moram oblikovati.

- Družbena občila kažejo popačeno podobo ljubezni. Ne bom se jim pustil manipulirati. Naučiti se hočem razlikovati med pravo in napačno obliko ljubezni.

- Prijateljstvo in partnerstvo sta procesa rasti ljubezni, ki zahtevata čas. Zame je pomembno, da so zunanja znamenja naklonjenosti pošteni izraz mojega odnosa do partnerja.

- Medsebojni dogovor za predzakonsko zdržnost je zagotovilo, da poglobim ljubezen do partnerja in do Boga.

- Moja usmeritev je Jezusova ljubezen: "Ljubite drug drugega, kakor sem vas ljubil jaz" (Jn 15, 12).

10. Živeti in delati v skupnosti

Don Bosko, salezijanci in fantje so bili kot ena sama vesela in živahna družina, v kateri so se vsi počutili doma. Vsi skupaj so se trudili za skupno dobro.

- Odnos do drugega mora biti: ljubezniv, odkrit in prijateljski (Mr 10, 42; Gal 5, 22).

- Ozračje: družinsko, zaupno.

11. Biti zvest cerkvi

Za don Boska ni bil noben napor prevelik, kadar

je šlo za Cerkev in za papeža.

- Jaz sem Cerkev, zato sem odgovoren za naloge in slabosti Cerkve.

- Po meni postaja Cerkev v svetu vidna; zato se moram zavzeti z vsemi močmi.

- Moja ljubezen do Cerkve se lahko kaže tudi v tem, da priznam napačna zadržanja in nanja opozorim.

- Zame je pomembnejše to, kar je v veroizpovednih skupnega, kot to, kar je različnega (Ef 4, 13).

- Vesoljna Cerkev in njene naloge so zame pomembne.

12. Življenje deliti z drugimi mladostniki in jih voditi k Bogu

Don Bosko je navduševal svoje fante, naj ustanavljajo različne skupine, da bodo apostolsko delovali med svojimi tovariši.

Kot krščen in birman kristjan priznavam svojo vero (1Pt 3, 15).

- Posredujem naprej to, kar sem prejel: smisel življenja, ki izhaja iz božje volje, veselje in zaupanje v Boga, vero v dobro v bližnjem.

- Stiske uboge mladine so mi posebno pri srcu (Jk 2, 14 - 17).

- Prepričan sem, da moje krščanstvo v don Boskovem duhu lahko spremeni tudi mladostnike, ki življenje zavračajo in so nad njim razočarani.

- Prepričan sem, da moje življenje iz vere v vstajenje lahko da mladostnikom upanje in pogum.

SPOŠTOVANI MOLIVCI

Ob koncu leta je naša dolžnost, da se Bogu zahvalimo za vse milosti, ki smo jih bili deležni v letu 1990. Tudi sam čutim dolžnost, da vam, dragi molivci in molivke, izrečem globoko zahvalo za vse vaše molitve in žrtve, s katerimi prosite "Gospodarja žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev". Posebno se zahvalim bolnikom, med katerimi ne smem pozabiti gospoda škofa, dr. Stanislava Leniča, ki svoje trpljenje daruje v ta namen. Vse te trpeče priporočam v molitev, da jim Bog da svojo pomoč, da bodo vdano v božjo voljo prenašali svojo bolezen in si s tem bogatili dušo in izprosili tudi novih duhovnih poklicev.

Mlad fant, molivec za duhovne poklice, težek bolnik, mi piše: "Odkar sem v molitveni družini za nove duhovne poklice, mnogo lažje prenašam svoje trpljenje, ker ima tudi moje življenje smisel. Sedaj vidim, da lahko tudi na bolniški postelji apostolsko delujem za Cerkev na Slovenskem, ki vsak dan bolj potrebuje novih duhovnikov in redovnikov."

Mnogi molivci so v tem letu odšli k Bogu po svoje plačilo. Tudi v prihodnje vas prosim, da po smrti molivca takoj poiščete koga drugega, ki bo nadaljeval z molitvijo, da se tako naša molitvena skupina ne bo manjšala.

V tem letu smo imeli kar sedem tečajev duhovnih vaj na različnih krajih; vsi do bili prav lepo obiskani. Tudi v prihodnjem letu jih bomo imeli in že sedaj računajte, da se jih boste z veseljem udeležili. Prav zato jih

imamo na različnih krajih, da se jih lažje udeležite.

Ob koncu vam želim vesele božične praznike in blagoslovljeno novo leto pod posebnim varstvom naše skupne matere Marije Pomočnice!

Vsem najlepše pozdrave v don Bosku vdani

Jože Pungerčar
Trstenik 23
64204 GOLNIK
tel.: 064/46-411

V LEPŠE ŽIVLJENJE
SO ODŠLI
NASLEDNJI MOLIVCI:

Marija Ernejc, Rogaška Slatina
Marjeta Šimenc, Griblje
Angelca Jontes, Šentjanž na Dol.
Terezija Škoda, Šentjanž na Dol.
Terezija Sovič, Žiče
Marija Hren, Ljubljana
Msgr. Franc Mikuž, duhovnik,
Šmartno pod Šmarno goro
Katarina Ščančar, Bratonci
Marija Kranjč, Slov. Konjice
Marija Lovko, Cerknica
Angelca Ule, Cerknica

MOLITVENI NAMENI

Sestre in bratje molivci,

Gospod naj bo z vami in naj vas spremlja pogum! Kdor bo vztrajal, bo prejel krono življenja. Zato ne bomo v izražanju zaupanja v Boga nikdar klonili.

December

Za vse delavke in delavce, da bi gojili duhovnost dela kakor sv. Jožef in Marija in tako prispevali k miru in solidarnosti med ljudmi.

Januar

Za vse tiste, ki delajo med mladino, da bi jo kakor sv. Janez Bosko navduševali za krščansko svetost.

Želim vam, dragi molivci, takega praznovanja Gospodovega učlovečenja in rojstva, da bi vas in vso našo Cerkev napolnilo z upanjem.

Hvaležno vas pozdravljam!

Stanislav Hočevar
inšpektor

RECI DA ŽIVLJENJU

Dragi Jože, duhovnik!

*Morda se ti zdi čudno, da ti že danes pišem,
čeprav sem bila pred kratkim pri tebi na pogovoru.
Menim, da je prav ta trenutek za pismo zelo primeren,
zato ga nikakor ne bi hotela zamuditi.*

*Še enkrat bi se ti rada zahvalila za pogovor,
ki mi veliko pomeni.*

*Priznati ti moram,
da velikokrat dvomim o vsem,
še posebej pa o sebi.*

*Ne vem,
ali si opazil te moje težave,
ki sem jih vedno skušala dobro prikriti.*

*Morda se ti zdi čudno,
da o razmerah v naši družini nisem,
razen s teboj,
še z nikomer govorila.*

Vedno sem se namreč nečesa bala.

*Kadar mi gre slabo,
skušam to navzven prikriti tako,
da drugi moje zadrege ne opazijo.*

Velikokrat mi to uspe, ne pa vedno.

*Verjetno si težko predstavljaš,
kaj me ob takšnih trenutkih navdaja.*

*Gre za strah, da me drugi ne bi sprejeli,
za strah pred nerazumevanjem, pred življenjem,
skratka - strah pred vsem!*

*Verjetno me je strah tudi zato,
ker preveč mislim in premalo,
veliko premalo ljubim.*

*Zato te prosim,
da mi pomagaš iz teh težav,
ki mi jemljejo toliko moči,
saj vem, da si me vedno sprejemal takšno,
kakršna sem.*

Vedno sem ti bila za to iskreno hvaležna.

Ana

N Spoštovana Ana!
 Najprej bi se ti rad zahvalil za tvoje pismo, pa tudi za zaupanje, ki si mi ga izkazala.

Vem, da je težko pisati o problemih, s katerimi se srečuješ doma v družini. Ker se že kar nekaj let poznavava - v tem času sva skupaj z drugimi doživela veliko lepega - sem prepričan, da si odkrila toplino človeške in božje bližine.

Vem, da si v življenju že veliko prestala, toda glede odnosa do staršev bi ti vendarle spregovoril kakšno besedo. Bodi jim hvaležna za vse, kar si od njih in po njih prejela! Skupaj s svetopi-semskim pisateljem večkrat ponavlja: "Ti, o Bog, si me stkal v telesu moje matere. Zahvalim Te, ker sem tako čudovito ustvarjena!" Zato bodi vesela in hvaležna za dar življenja in ljubezni, ki si ga prejela in ga lahko tudi vračaš. To pa ne pomeni, da ne smeš pogledati v oči napakam, ki jih imajo tvoji starši. Kot odrasla hči jih lažje sprejemaš in zato jih skušaj sprejemati takšne, kot v resnici so. Vem, da je to zelo težko, vendar je potrebno. Vera nas uči, da je ena največjih zapovedi: Spoštuj očeta in mater! Zapoved spoštovati starše je torej naša življenjska naloga. Bog se želi s svojo ljubeznijo dotakniti vsakega srca, tudi srca tvojih staršev. Ti si prepričana, da ti starši od spočetja naprej želijo le dobro. Kljub temu pa te bremeni njihova drža. Verjemi, da so tudi v tvojih starših skrite rane, s katerimi morajo živeti. Ana, vsak izmed nas je bil tako ali drugače že ranjen. Pri tem se mi zdi pomembno, da znaš odpuščati tako sebi kot tistim, ki te ranijo.

V pismu tudi praviš, da te je strah, in to zato, ker premalo ljubiš. Res je, tudi v prvem

Janezovem pismu beremo podobno: "Strahu ni v ljubezni, temveč popolna ljubezen strah prežene" (1Jn 4, 18a). S tem nikakor nočem zanikati strahu, ki je v vseh nas in tega se tudi sveti Janez dobro zaveda. Vendar pa to še ne pomeni, da si ne smemo vzeti za vzor "popolno ljubezen", o kateri govori apostol, ter se truditi, da bi se ji čimbolj približali.

Vzdržimo lahko le, če smo globoko zasidrani v Bogu. V tem pa je tudi smisel vsega našega življenja. Bog sam nam pravi: "V dlani svoje roke sem te zapisal, tako si mi drag."

Vem tudi, kako težko je življenju reči "da"; ne tistemu površnemu, ampak tistemu, ki obljublja polnost. Mislim pa, da ti ljubezen, ki jo prejemaš od drugih, daje moč za premagovanje vsakdanjih težav. Tako nam

tudi drugi dajo vedeti, da smo nekaj velikega.

Priporočil bi ti, da tja, kjer živiš, skušaš prinašati blagoslov predvsem s svojim življenjem in delom. Tisto pa, česar ne moreš nositi, prepusti Njemu in videla boš, da ti bo odleglo. Vem, Ana, da si čudovito dekle, da te je Bog obdaril z mnogimi darovi. Z lepoto teh darov bogatiš in osrečuješ okolje, kjer živiš in v

katero te je Bog postavil. Vedi, da te nihče ne more nadomestiti in nihče storiti tega, kar narediš ti. Zato se vedno, dokler smo na poti, učimo sprejemati samega sebe in si v moči tega prizadevanja upamo reči: Kako lepo je, da sem! Tudi s teboj, Ana, je prišlo med nas, ki te poznamo, več sonca, zato ti smemo ponovno reči: Ana, kako lepo je, da si!

Lepo te pozdravlja

duhovnik Jože

NOVA MISIJONARKA

Sestra Zvonka Mikec je v zadnjih desetih letih že peta iz družbe sester hčera Marije Pomočnice, ki odhaja v misijone. Odhaja velikodušno, zato z veseljem. Postala je vabilo tudi za druge iz domače župnije Šentruperta (Bistrica), pa tudi za druge, ki imajo radi visoke cilje. Ob slovesu 7. oktobra je povedala bralcem Salezijanskega vestnika naslednje:

- Kako ste se odločili za poklic sestre pri HMP?

Vedno sem si želela delati z otroki, zato sem hotela izbrati poklic, v katerem bi bila v neposrednem stiku z otroki in mladino. Na duhovnih vajah na Bledu sem spoznala, da je poslanstvo sester HMP moje poslanstvo. Moja odločitev je po stiku s sestrami iz leta v leto rastla in se utrjevala.

- Tudi brat Polde je salezijanec, duhovnik.

Odkar pomnim, smo v naši družini pri večernih molitvah vedno dodali poseben namen za duhovne poklice. Tudi v župniji smo v ta namen veliko molili, posebno ob prvih petkih in prvih sobotah. Salezijanci, ki delajo v župniji, so na preprost in nevsiljiv način izkazovali svojo ljubezen do nas mladih; podpirali so tiste, ki so se odločili za duhovni poklic.

- Kaj vse je obsegala priprava na poklic?

Od doma sem odšla leta 1976. Eno leto sem obiskovala katehetski tečaj, potem sem maturirala na državni gimnaziji; sledilo je leto priprave na noviciat. Dve leti noviciata sem prebila v Castlegandolfu blizu Rima. Po redovnih zaobljubah sem bila na dveletni pastoralni praksi. Delala sem v

mladinskem centru in salezijanskem oratoriju. V konkretnem življenju sem se prepričala, da je don Boskov vzgojni sistem sodoben tudi danes. Potem sem v Rimu na Fakulteti za vzgojne vede (vodijo jo sestre HMP) končala teološko-katehetsko smer.

- Kaj Vas je spodbudilo za misijonski poklic in kdaj se je pojavila ta odločitev?

V otroških letih ob poslušanju misijonarja, ki se je vrnil iz Afrike, in gledanju diapozitivov o njegovem delu, se je v meni prebudila želja, da bi tudi jaz šla k "črnčkom". O misijonskem poklicu sem začela ponovno razmišljati šele ob koncu noviciata in v prvih letih svojega redovnega življenja. Po dolgem premišljevanju in molitvi se nisem mogla več upirati božjemu klicu, zato sem se odločila služiti Kristusu v najpotrebnejših bratih v misijonih.

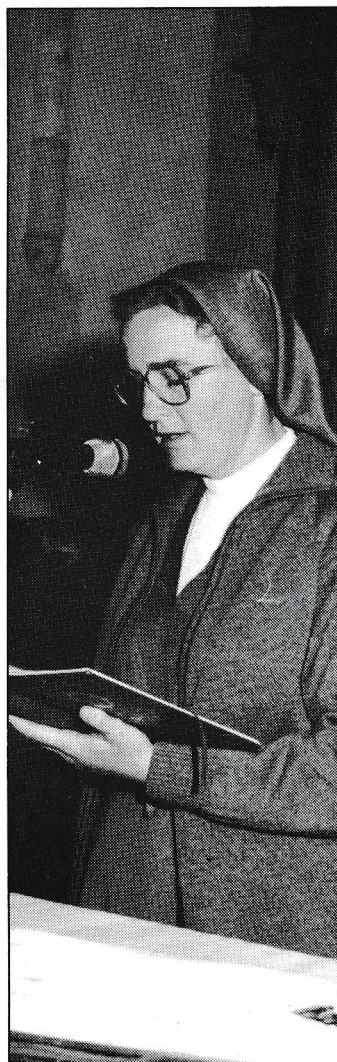
- Kam odhajate in kako da ravno v ta misijon?

V zadnjem desetletju posveča naša Družba posebno pozornost potrebam "črne celine". Tam nas čaka veliko poslanstvo, saj je polovica afriških prebivalcev mladih. Jaz odhajam v Ljudsko republiko Angolo, kjer delujejo sestre HMP že od letata 1983. Zdaj jih je tam devet; upamo, da bomo lahko kmalu odprle tretjo misijonsko postojanko.

- Kaj boste delali v misijonih? Se čutite za to usposobljeno?

V začetku bom morala opazovati položaj in se truditi čim bolj spoznati navade in kulturo naroda. Potem me čaka predvsem pastoralno in katehetsko delo. Angola je namreč komunistična država, zato je naše delo do neke mere omejeno.

V načrtu imamo razširiti naše vzgojno poslanstvo tudi na šole.

Zaradi neredov v državi je to področje zelo zanemarjeno. Poleg tega bo potrebna skrb za higieno, zdravstvo in vzgojo deklet za zdravo družinsko življenje.

- Kaj Vas ob tej Vaši odločitvi sprašujejo mladi in kaj jim odgovarjate?

Mladi me predvsem sprašujejo za vzrok moje odločitve in kako to, da se moja odločitev nanaša na vse življenje. Danes smo namreč zelo računarski in se dajemo na razpolago samo za kratko obdobje. Odgovor je jasen: kadar Bog kliče in je njegov klic tako očiten, da se mu ne da upirati, je mogoče najti pravi mir in srečo le, če je odgovor velikodušen in vesel. Ko vsaj malo spoznamo potrebe in stiske drugih, ne moremo ostati neprizadeti.

- Če bi se javili prostovoljci za nekaj let v Vaš misijon, kaj bi jim svetovali?

Mladim prostovoljcem bi najprej priporočila dobro in globoko pripravo za misijonsko delo. Vsak, ki se odloči za to, pa četudi le za nekaj let ali mesecev, mora čutiti globoko v sebi to željo kot klic k darovanju za druge. Na delo v misijonu mora biti tudi strokovno pripravljen. Upam, da je veliko slovenskih fantov in deklet pripravljenih darovati za druge vsaj del svojih moči. To pa bo zanje gotovo bogata življenjska šola, in čas, darovan ubogim zaradi Kristusa, ne bo izgubljen. Upam in želim, da se bodo našli tudi velikodušni mladi iz Slovenije, ki bodo prišli na pomoč v moj misijon. Zdi se mi namreč, da bom trenutno edina slovenska misijonarka v Angoli.

- Kako predvidevate, da se boste spoprijeli z afriško revščino, boleznijo in jezikom?

Potrebne bodo delovne roke in veliko, veselo srce. Na posebnem tečaju v Lisboni se bom najprej naučila portugalskega jezika, v Angoli pa bo ena prvih in glavnih nalog ta, da se naučim tudi domačega jezika bantu.

- Kaj pričakujete od bralcev Salezijanskega vestnika?

Predvsem se priporočam za molitveno podporo. Če se mi bo kdo kdaj oglasil, bom zelo vesela in bom po svojih močeh z veseljem tudi odgovorila. Upam, da bralci Salezijanskega vestnika veliko molijo za nove misijonske poklice. Morda je med njimi celo kdo, ki se tudi čuti poklicanega. Nikar ne oklevajte! Cerkev potrebuje velikodušnih misijonarjev.

- Vas je kaj strah Afrike in vsega, kar Vas tam čaka?

To me največkrat vprašajo. Res da imam že nekaj informacij o Afriki, vendar je to še premalo, da bi vedela, kaj me pravzaprav tam čaka. Zato ne čutim posebne strahu in odhajam z željo, da bi se hitro in dobro prilagodila ljudem. Rada bi čimprej spoznala potrebe tamkajšnjih mladih in otrok, ter jim po svojih močeh pomagala.

- Kaj bi ob svojem odhodu hoteli povedati mladim?

Povedala bi tole: Ne bojte se! Bodite velikodušni in darujte vsaj del svojega časa in svojih moči za druge, za tiste, ki trpijo zaradi nepoštenosti in izkoriščanja. Možnosti so velike in Kristus pričakuje nekaj posebnega od vsakega izmed vas.

Naslov:

S. Zvonka Mikec

Irmas Salesianas di Kakuako

Casa Don Bosco

LUANDA c.p. 3725 - Angola

VRHOVNI PREDSTOJNIK SOTRUDNIKOM

Na študijskem srečanju salezijanskih sotrudnikov 24. septembra 1989 na Rakovniku je govoril vrhovni predstojnik g. Egidij Vigano. Ob koncu je opozoril, da je že samo ime sotrudnik vezano na oratorij, zato naj sotrudniki iščejo način, kako pri tem sodelovati.

KAJ JE ORATORIJ? KKAKO DELUJE IN MOŽNOSTI PRI NAS?

Za don Boskov način dela z mladimi je značilen prav oratorij, kjer se mladi zbirajo in kjer uresničujejo svoje zamisli in želje.

Oratorij je najprej materialna ustanova. Ta se spreminja glede na družbene okoliščine. Nekatere družbene ureditve, kakor je vaša, to obliko prepovedujejo. Vendar menim, da je tudi pri vas vse več možnosti za to obliko dela. Morate imeti torej več poguma, da bi uresničili tisto, kar se vam na tem področju ponuja. Drugi vidik oratorija lepo opredeljuje 40. člen salezijanskih konstitucij: "Don Bosko je živel tipično pastoralno izkustvo v prvem oratoriju, ki je bil za njegove fante dom, ki jih sprejema, župnija, ki jih evangelizira, šola, ki jih uvaja v življenje in dvorišče za njihove prijateljske stike in za življenje v veselju." Oratorij je trajno merilo salezijanske istosti v različnih časih in različnih okoliščinah. To merilo je povzeto po štirih kar simboličnih besedah: dom, župnija, šola in dvorišče. Kaj naj pomenijo te štiri besede?

Dom! Mladi se morajo v

oratoriju počutiti (kot) doma. To jim omogoča iskreno prijateljstvo salezijancev in prijateljstvo med seboj. Prav prijateljstvo lahko uresničujemo tudi takrat, ko oblast prepoveduje delo v oratoriju. Župnija! Prijateljstvo z mladimi mora zoreti v vernost. Razlog prijateljstva je Jezus Kristus. Šola! Deležni so vzgoje, kulture, predvsem zorenja v človečnosti, poklicnega usmerjanja, pomoči in stalnega spremljanja. Dvorišče! To je prosti čas, šport, glasba, gledališče, potovanja, izleti... vse, za kar so navdušeni mladi ljudje.

Te štiri prvine so med seboj prepletene in naj tudi prepleteno med seboj delujejo. V tem je don Boskova izvirnost. Od teh štirih osnovnih prvin - dom, župnija, šola, dvorišče - je samo ena, ki jo lahko označimo kot cerkveno - župnija, tri druga področja so področja laiškega, preprostega človeškega življenja - dom, šola, dvorišče. To merilo oratorija zahteva, da te štiri prvine rastejo vzporedno. Pomeni, da vzgoja v veri ni samo nekaj pritaknjenega k drugemu, kot to dela država, ki poniža vero na zasebno zadevo in jo omeji na ozki krog župnije; marveč je to vera, ki je v središču celotnega dogajanja. Te štiri

prvine so med seboj prepletene, kajti tako v prijateljstvu in ljubeznivosti je vera, prav tako v šoli, ki je prepojena z razsežnostjo vere; enako je prosti čas prepojen z vero.

Torej, dragi sotrudniki, dela je dovolj za vse, da bi zaživel oratorij. Četudi družbene okoliščine zožujejo vaše področje dela, kljub temu se da kaj narediti. Morate biti pogumni in poskušati narediti kaj več; vedno več, vedno več kot je sicer možno.

OD KOD IME SOTRUDNIK?

Ali ne veste, od kod prihaja ime sotrudnik? Zgodovinsko je ta beseda vezana na milansko škofijo, prihaja pa iz časov sv. Karla Boromejskega. Ta svetnik je prišel na zamisel, da mora vsaka župnija imeti sodelavce - sotrudnike. Tako nas ne preseneča, da je bil don Bosko kar dvajsetkrat v Milanu.

Vsaka župnija v Milanu mora imeti oratorij. Ambrozijanski oz. milanski oratorij deluje takole: župnik skrbi predvsem za vodstvo župnije, mlajšemu duhovniku je zaupana mladina, celotno delovanje oratorija pa je v rokah laikov - sotrudnikov. To nam pojasnjuje, od kod sploh ime sotrudnik: vezano je na oratorij! Don Bosko je vsekakor hotel, da se tudi župnik-duhovnik z vsemi močmi vrže v delo oratorija. Salezijanec naj bi bil torej specialist za oratorij: pa naj gre za salezijanca duhovnika ali pomočnika, ali pa za salezijanskega sotrudnika. Sotrudniki morajo biti nosilci dela v oratoriju. Te salezijanske posebnosti v pomenu, kakor sem prej razložil na ravni omenjenih štirih simboličnih besed: dom, župnija, šola in dvorišče.

KVAS ZA SVET

Biti kvas v svetu! To pomeni živeti krščansko odgovorno. Vse časne stvari urediti v skladu z božjo voljo. Čutiti se odgovorne za svet, v katerem živimo, pozorne do drugih ljudi v iskrenem služenju in prisrčnosti tako, da se po nas razodeva Kristusova ljubezen. Biti kvas pomeni, da smo priče povsod tam, kamor nas je postavil Gospod; tu se moramo upreti vsemu, kar škoduje človeku.

Tako odgovoriti na božji klic je velika in očarljiva naloga, pa tudi težka in odgovorna. Vsega tega don *Boskova prostovoljka* ne bi zmogla brez nenehnega duhovnega poglobljanja, globokega prijateljstva z Jezusom, ki je bil prvi misijonar v okolju, v katerem je živel. Jezus nas vsak dan znova vabi in pošilja, da bi služile svetu z isto ljubeznijo, s katero je on služil.

Sredstvo duhovnega poglobljanja so tudi letne duhovne vaje in dnevi bratskega srečanja za vso skupino. Duhovne vaje so trenutki spreobrnjenja in duhovne pozitivite, trenutki tesnega

srečanja z Bogom, iz katerih črpamo milosti za zvestobo v poklicu. Letos smo enotedenske duhovne vaje opravile ob Marijinem svetišču v prelepem gorskem svetu, ki že sam od sebe govori o Bogu in se v njem spočijeta telo in duša.

Vsa premišljevanja so bila uglasena na temo: "Podoba in poklic žene v današnjem času." Duhovni voditelj nam je ob likih svetopisemskih žena nazorno nakazal, kako moramo prisluhni zdihom stvarstva in svojega bitja, predvsem pa zdihom Duha, ki nas razsvetljuje. Vedno znova se moramo truditi, da najdemo ravnovesje med delom in molitvijo,

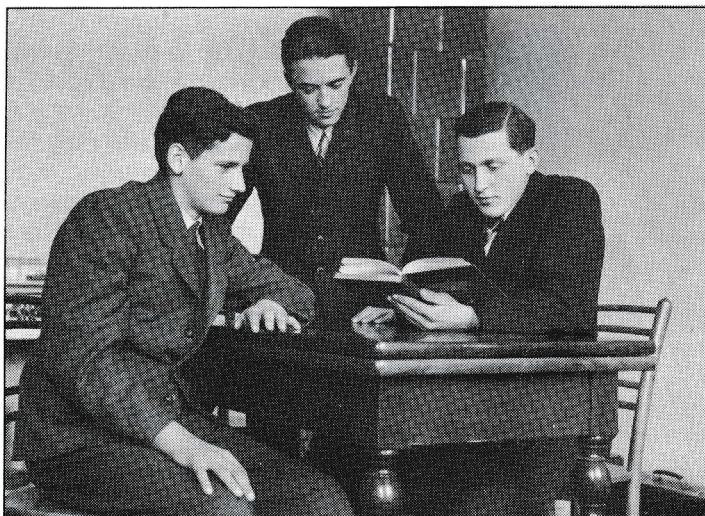
med dejavnostjo in premišljevanjem, da bomo v svojem življenju znale povezati Marto (ki dela) in Marijo (ki posluša).

Predvsem pa nam mora biti vzor Marija, Jezusova mati. Kakor je ona znala prisluhni vsemu stvarstvu, kakor je ona zaobljela vse v eno samo celoto in se z vsem najtesneje povezala, tako naj bi me v svojem poklicu znale združiti v eno samo služenje vse, pa naj gre za Cerkev, družbo ali posamezne skupine, in pomagati predvsem tam, kjer je to najbolj potrebno in občutljivo.

Marija pa je v svojem zadržanju tudi neustrašena in drzna. Zato se mora vsaka izmed nas vprašati, kako si pridobiti to njeno neustrašenost, ki temelji na popolnem zaupanju v moč Jezusa, njenega Sina. Odgovor ni tako preprost, kot si morda mislimo, saj zahteva dosledno evangeljsko življenje.

Ena temeljnih nalog posvečenega življenja je gojiti premišljevanje (kontemplacijo) in jo odkrivati tudi drugim, da bi odkrili pomen molitve v odnosu do dejavnosti, da bi dojeli nerazdružnost med poslušanjem (božje besede) in delovanjem (po božji besedi), da bi se zavedali tega, kar smo, v odnosu do tega, kar imamo. V tako zastavljenem programu so nam dnevi duhovnih vaj vse prehitro minili.

Med sklepno slovesnostjo, ki jo je vodil salezijanski inšpektor g. Stanislav Hočevar, je ena prostovoljka obnovila zaobljube, dve kandidatini pa sta ob vstopu v tretji letnik aspirantata (pripravnništva) prejeli svetinjico. Bogu smo hvaležne za milost teh dni, v katerih smo si nabrale novih moči, ki nam bodo pomagale, da bomo kot don Boskove prostovoljke zanj lažje pričevale v svetu.

Trije sobratje pomočniki ob prvi in edini odločitvi!

ČE HOČEŠ, PRIDI!

V današnjem kriznem času za duhovne vrednote, ko je bacil materializma zmaličil duševnost pretežne večine ljudi, da so zgolj iskalci čutnega uživanja, je logično, da se zmanjšuje število tistih oseb, ki bi hotele svojo življenjsko pot prehoditi za ubogim, deviškim in pokornim Kristusom. Za duhovniški poklic je še nekaj zanimanja, še se najdejo fantje, sicer redki, ki zapolnjujejo najnujnejše pastoralne vrzeli v Cerkvi. Toda za poklic redovnika - laika se ne odloča tako rekoč nihče več.

Ce hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš in daj revežem. Nato pridi in hodi za menoj" (Mt 19, 20).

"Če hočeš..." je tudi za naš čas veljaven Kristusov predlog, povabilo, znamenje božje dobrote človeški svobodi, da se odloči za izvorno življenjsko obliko, ki ni grajena na naravnih, temveč na nadnaravnih temeljih. Ustvarjalna sila božje besede, ki presega mišljenje sveta, odpira drugačna obzorja in različnost življenjskih možnosti, potrebnih za rast

božjega kraljestva. To je izredni, maloštevilnim ljudem namenjeni poklic; obenem je merilo, ki kaže živost vere ljudstev, obdobj, Cerkve, zavzetosti kristjanov za korenito udejanjenje evangelija...

Je živo nasprotje posvetnemu mišljenju, ki po Jezusovih besedah temelji na "poželenju mesa, poželenju oči in napuhu življenja". Redovnika vabi, naj hodi po njegovih stopinjah in se zaradi nebeškega kraljestva odpove imetju, družini in volji.

Redovnikova zavzetost se, med tem ko skuša hoditi pobljže za Kristusom, osredotoči na tri bistvene točke: Bog, bližnji, on sam.

S tem, da se je odzval božjemu povabilu in izbral nadnaravne vrednote za življenjski program, slavi Boga, pričuje zanj z vsem svojim bitjem: s svojo opredelitvijo, z zaobljubami, molitvijo, žrtvijo in predvsem s svojim socialnim položajem.

S tem ko spopolnjuje lastno duhovno podobo v zvestobi poklicni opredelitvi, je to največ, kar kateri koli človek lahko naredi za lastno srečo v času in večnosti.

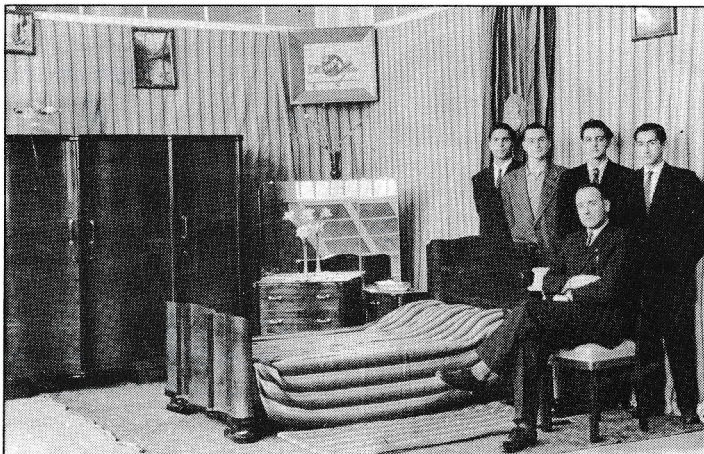
Zadovoljstvo ni toliko pogojeno s stvarnimi dobrinami, čutnim

Priloga za revno mladino v salezijanski obrtni šoli.

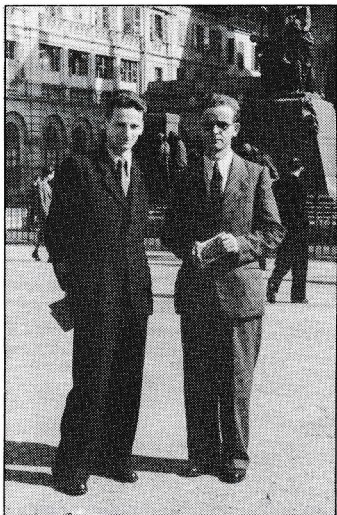

ugodjem in zunanjim slovesom in uveljavitvijo, ampak z dobroto, ki domuje v srcih ljudi. Redovnik, ki si prizadeva za krepost, kar je bistvo tega poklica, se čuti srečnega, saj v njem sveti žarek luči, ljubezni in dobrote, to pa je bistveno za vsako človeško srečo.

Vse redovne ustanove so po svoji evangeljski opredelitvi nujno dobrodelne in pastoralno usmerjene. Vsak njihov član s svojo pripadnostjo in z zvestobo prispeva svoj del k oznanjevanju evangelija in dobrodelnosti v

Zadnji letnik s svojimi izdelki mojstra Fr. Preveca, salezijanskega pomočnika v Čilu.

Pred don Boskovim spomenikom v Turinu ob odhodu na nova delovna področja... (Portugalska, Čile).

V prevzgojnem zavodu.

svojem okolju in vesoljni Cerkvi.

"Ni prav, da mi zanemarjamo božjo besedo, ker strežemo pri mirzi!" (Apd 6, 2b).

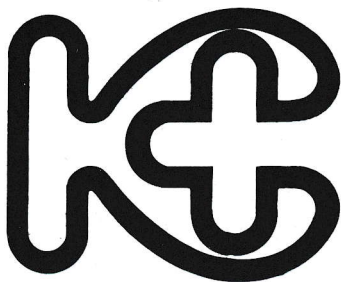
Iz tega navedka v Apostolskih delih ugotavljamo, da so bile že v času apostolov potrebne različne službe in ljudje, po eni strani za širjenje evangelija in za dejavno uresničevanje božje besede po drugi. Čeprav bistvo redovne posvetitve ni zunanja dejavnost, je pa tudi res, da je ta brez dobrih del prazna. Dobršen del dobrodelne dejavnosti v zgodovini Cerkve so opravili ravno redovniki in redovnice.

Skoraj nemogoče je našteti potrebe v slovenskem prostoru in

svetu, ki kličejo pa laičnih sodelavcih, ki so Bogu posvečeni, da bi z roko v roki sodelovali z duhovniki na tehničnem, vzgojnem, šolskem, zdravstvenem, gospodarskem in založniškem področju.

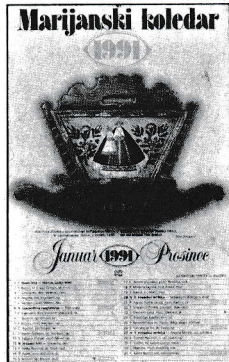
Večina katoliških ustanov je odvisna od brezplačnega dela; na dohodkovnih odnosih zaradi pomanjkanja sredstev bi težko ali sploh neogle obstajati in delovati. Da bi v različnih ustanovah za zapuščeno ali za prevzgojo potrebno mladino ustvarili ustrezno ozračje domačnosti, je vzgojiteljeva navzočnost nujna vsak dan in ves dan; samo tako lahko otroku do neke mere nadomesti starše. To pa dejansko lahko storita samo redovnik ali redovnica.

Fant, ti, ki iščeš smer življenja in te ne zadovolji današnje polovičarstvo krščanske slovenske družbe in si pripravljen prispevati svoj delež k rasti vere, dobrote, poštenja in odgovornosti naših ljudi, pridi, pogledj! Morda boš našel v vrstah don Boskovih sinov tisti ideal, ki bo zadovoljil tvoj mladostni polet v klesanju vedno lepše lastne duhovne podobe ob delu z mladimi in za mlade!

KATEHETSKI CENTER KNJIŽICE

Predstavljamo in priporočamo vam nekaj naših novejših knjižnih izdaj, ki lahko obogatijo vašega duha in prinesejo več luči v vaše življenje.

Marijanski koledar 1991, stenski, z verskimi motivi (dvanajst barvnih slik) s starega slovenskega pohištva. Cena 20 din.
Marijanski koledar 1991, žepni. Cena 2 din.

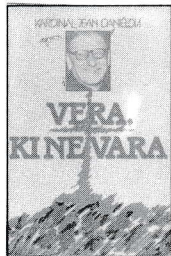
Knjige in kataloge drugih izdaj lahko dobite na naslovu:

Katehetski center - knjižnice
Rakovniška 6 p.p. 4
61108 Ljubljana.

Kardinal Jean Danielou, **VERA, KI NE VARA,**

(Teološka knjižnica št. 7),
Ljubljana 1990, 118 strani. Cena 36 din.

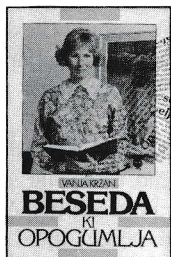

Ta knjiga sodi med najboljša Danieloujeva dela (A. Strle). V njej se pisatelj pokaže kot veliki pričevalec za Kristusa in za njegov večni evangelij. O Jezusu Kristusu pravi: "Nikoli se nam ne bo posrečilo, da bi izčrpali njegovo polnost, kajti ta polnost presega celotno vesolje. Jezus Kristus nam odkriva novo razsežnost bivanja. V primerjavi z vsemi verstvi, z vsemi ideologijami je edinole oznanilo vstalega Kristusa sposobno razrešiti dramo človekovega bivanja." Knjiga je prevedena v več svetovnih jezikov. Priporočamo jo vsem, ki jih zanimajo poglobljena verska vprašanja.

Vanja Kržan,

BESEDA, KI OPOGUMLJA,

(Teološka knjižnica št. 8),
Ljubljana 1990, 106 strani. Cena 54 din.

Vanja Kržan pravi, da ji je pri pisanju te knjige pomagala lastna izkušnja strahu, ki njej, njenemu možu in otrokom ter mnogim drugim ljudem marsikdaj hromi misli in čustva. Strah je mogoče premagati v luči vere v učlovečeno božjo Besedo. Strah je posledica teme, v kateri se danes nahaja človek, pogum pa mu daje "luč življenja - Kristus". Knjigo priporočamo vsem, ki doživljajo strah in življenjske preizkušnje.

Ivanka Korošec,

PREPROSTO JE NAJLEPŠE,

(Pripovedi za otroke, Mladinska knjižnica št. 8),
Ljubljana 1990, 180 strani. Cena 72 din.

Ivanka Korošec v svojih številnih delih obravnava otroška, mladinska in družinska vprašanja. Kot žena in mati ima izredno veliko življenjskih izkušenj, še zlasti na vzgojnem področju. V pričujoči knjigi nam niza zanimive in poučne zgodbe iz vsakdanjega družinskega življenja. Knjiga je izredno zanimivo in napeto branje. Priporočamo jo kot Miklavževo darilo odraščajočim otrokom.

Zdravko Reven,

KDAJ GODUJEŠ,

(Knjižica št. 109 - 110),
Ljubljana 1990, 96 strani. Cena 18 din.

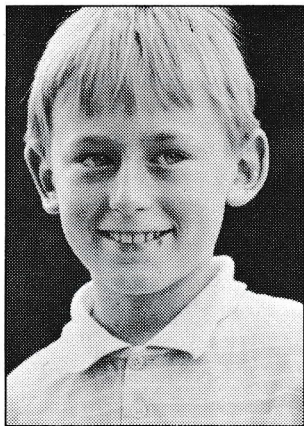
Ali veste, kdaj godujete? Kdo je vaš krstni zavetnik in kdaj je živel? Vam je znan pomen godovanja? Povojni čas je izpodrinil godovanje kot nekaj zastarelega, ker je godovanje vezano na svetnike; poudarjal je le praznovanje rojstnih dni. V pričujoči knjižici boste našli ob mnogih imenih tudi izpeljanke, ki jih poznamo na Slovenskem in odgovore na gornja vprašanja.

Salezijanski vestnik Novi naročniki

Radi berete Salezijanski vestnik?
Morda bi ga še kdo drug, zato mu ga podarite!

Povejte mu, kje ga lahko naroči,
ali pa mu ga naročite Vi, na naslov:

Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p.4 61108 Ljubljana
Prosimo, da nam sporočite tudi
spremembo naslova,
ali če ta, na katerega Vestnik dobivate,
ni popoln!

SREČANJE ZA FANTE V ŽELIMLJEM

za srednješolce
26. - 29. decembra

za 7. in 8. razred
26. - 29. januarja
30. januarja - 2. februarja
3. - 6. februarja
7. - 10 februarja

- * Vsa srečanja se začno prvi dan ob 17. uri in končajo zadnji dan s kosilom.
- * Direktni avtobus za Želimplje pelje (ob delavnikih) ob 15.30 (št. 15); avtobus za smer Ribnica - Kočevje (št. 19) pa vsake pol ure (do postaje Smerjene).

* Prijavite se na naslov:
Dom duhovnih vaj
Želimplje 46
61292 Ig pri Ljubljani
tel.: 061/662 - 426

Ivan ZAKRAJŠEK

* 22. I. 1928 - + 8. IX. 1990

Pokojni oče Ivan je bil sin vernih kmečkih staršev, najmlajši od devetih otrok. Ko je bil star šest mesecev, mu je umrl oče. Med vojno je izgubil oba brata in tako je težko kmečko delo padlo na njegova mlada ramena. Ker kmetija ni zadostovala, si je poleg težkega kmečkega dela naložil na ramena še delo v tovarni. Bolj kot z besedo je svoje otroke vzgajal z zgledom svoje delavnosti, skromnosti, požrtvovalnosti in poštenosti, vse pa prepojeno z globoko vero in ljubeznijo do Boga in do družine. Globoka sreča se je naselila v njegovo srce, ko si je Bog hčerko Ivanko izvolil zase, da je postala redovnica v družbi sester hčera Marije Pomočnice.

Vse življenje se je vsak prvi petek srečeval s Kristusom v zakramentu sprave in obhajila. Zato mu je Jezus v zadnjem boju dajal moč. Prejel ga je tudi na prvi petek v septembru. Težko je čakal tega srečanja z Jezusom; v srcu se je zjokal, saj je vedel, da je sedaj vse dopolnjeno. V globoki hvaležnosti smo ga položili k večnemu počitku na pokopališču v Šentrupertu.

s. B. Ž.

Gion - Janez BEKES

* 29. VI. 1907 - + 28. X. 1990

Oče Gion je bil pravi očak med kosovskimi Albanci, med katerimi je preživel vse svoje življenje v zvestobi do svojega naroda in v ljubezni do Cerkve. Bil je nadvse skrben in moder družinski oče. Kot dober gospodar je s svojo kmetijo preživljal družino desetih otrok.

Umril je zadet od možganske kapi. Pogrebni sprevod se je vil od domače hiše v župnijsko cerkev, kjer je imel mašo zadušnico in nagovor don Ndue Gjergji, pogrebni obred pa je vodil domači župnik. Iz Prištine sta prišla tudi salezijanska duhovnika Anton Maroša in Janez Mirtek, ki je tudi v imenu g. inšpektorja spregovoril ob odprtem grobu ter se rajnemu očetu zahvalil za njegovo zgledno življenje in za sina Seba, ki si je izbral salezijanski poklic sobrata pomočnika in deluje na Rakovniku v Ljubljani.

S. B.

PRIDI KRISTUSOVA NEVESTA

(nadaljevanje s strani 12)

uboštva in pokorščine. Ob tem so prejele zunanja znamenja svoje posvetitve: redovna pravila, križ in pajčolan.

Ob 11. uri so zvonovi ponovno vabili. V spremstvu gospoda nadškofa dr. Alojzija Šuštarja, duhovnikov, sester in kandidatinj so tokrat v procesiji prihajale pred oltar s. Simona Komar, s. Zvonka Mikec in s. Angelca Vozelj, da bi po šestih letih začasnih zaobljub izpovedale večne. "Pridi, Kristusova nevesta!" Z globoko hvaležnostjo v srcu so poklekile pred oltar in v znamenje večne zaveze z ženinom Jezusom prejele venec iz vrtnic. Tokrat vedo bolj kot ob prvih redovnih zaobljubah, da je vse to milost, dar in da je njihov poklic darovanje predvsem za mlade.

Ob slovesnem kosilu v vrtu za hišo smo vsi znova doživljali resničnost, da samo tisti, ki se zna darovati za druge, najde tudi svojo srečo. To so izrazile tudi sestre in kandidatinj v kratkem programu.

Marsikatero mlado srce je morda ob tem zaslutilo skrivnostni klic, ki mu ga je namenil Bog. Ko je Marija zaslišala angelov pozdrav, je njeno srce vztrepetalo: "Jaz...?" A vedela je, komu zaupa, zato je brez omahovanja odgovorila: "Zgodi se mi po tvoji besedi!" Z Marijo smo tudi me tisti dan ponavljale in ponavljamo vsak dan: "Zgodi se mi po tvoji besedi!" in "Moja duša poveljuje Gospoda!".

s. M. Ž.

Cenjeni prečastiti gospod!

Prilagam Vam skromen dar za kritje stroškov Salezijanskega vestnika. Lepo prosim, še v prihodnje mi ga pošiljajte. Zelo rad segam po tej zvrsti štiva. Čeprav je že minilo 60 let, kar sem bil gojenec strokovnih šol na Rakovniku, se še vedno počutim član salezijanske družine. Tu sem prejel poklicno in krščansko vzgojo, pa tudi ljubezen do Marije Pomočnice, ki me je srečno vodila skozi nešteto težav vojne in bolezni. V popolnem zaupanju v Marijo sem z lahkoto premagoval težave, ki jih ni bilo malo. Želim si še poromati do Marije Pomočnice na Rakovniku ali žal zaenkrat mi zdravje še ne dopušča.

Sprejmite lepe pozdrave z Bog živi!

Lojze Smolej

Tudi jaz sem bil na novi maši!

Hvala vam, Prekmurci!

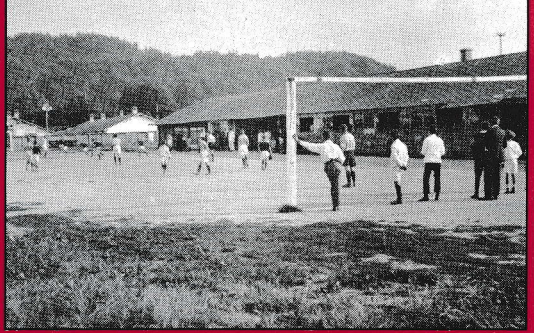
Že od nekdaj sem z veseljem in vedno z novim pričakovanjem prihajal v Prekmurje. Ob misli, da grem čez Muro, me navdaja posebno veselje. V času priprave na novo mašo na Gornji Bistrici sem v polni meri okusil dobroto prekmurskega človeka. To ni le trenutna drža človeka preko Mure, ampak je celotno njegovo življenje pretkano z mislijo na bližnjega. Pri vsaki hiši, kjer sem se ustavil, so domači izkazali veliko požrtvovalnost. Kar zardeval sem ob misli, da morda včasih marsikje preveč zanemarjamo čut velikodušnosti in pozornosti do gosta.

Poleg vsakodnevne dela človek preko Mure še vedno najde čas za molitev. Dovolj zgovorno je pričevanje, ko starši zvečer pred počitkom zmolijo še rožni venec za svoje otroke. Ura je odbila polnoči. Utrujen od dnevnega napora si želim še samo miren počitek. V temno sobo odmevajo besede matere, ki vodi molitev rožnega venca. Ostrmim, saj ga danes tudi jaz še nisem zmolil. V mislih se zahvalim Bogu, da mi je dal doživeti ta trenutek in me hkrati spodbudil k pogovoru z njim. Sprašujem se, ali bom znal biti dovolj hvaležen temu, ki mi je pokazal, kaj pomeni imeti živo vero!

Tudi nad mladimi sem bil presenečen. Ob prvem srečanju z njimi sem si mislil, da so takšni, kakršni so pač mladi nasploh. Toda doživel sem jih drugačne. Skupaj z njimi sem bil pri maši. Takoj sem opazil, kaj pomeni krščanska vzgoja. Ob vstopu v cerkev spoštljivo pozdravijo Najsvetejše in zavzeto sodelujejo pri maši. Po obhajilu se kleče na betonu zahvaljujejo Bogu za prejete milosti. In še: ko je čas za zakrament sprave, odpove vsako drugo delo ali zabava in najprej opravijo stanovsko dolžnost. Ob zgledu mladih lahko samo rečem, da se bom moral še pošteno potruditi, da pridem do bolj žive vere!

Nova maša je mimo. Sedaj je čas premišljevanja. V spominu se vračam na Gornjo Bistrico. Vem, kar sem doživel med Bistričanci, bom ohranjal kot dobro učno knjigo za življenje. Za vse dobrote in pričevanja se bom nenehno zahvaljeval Bogu in dragim Prekmurcem!

Franc Plahuta

1

2

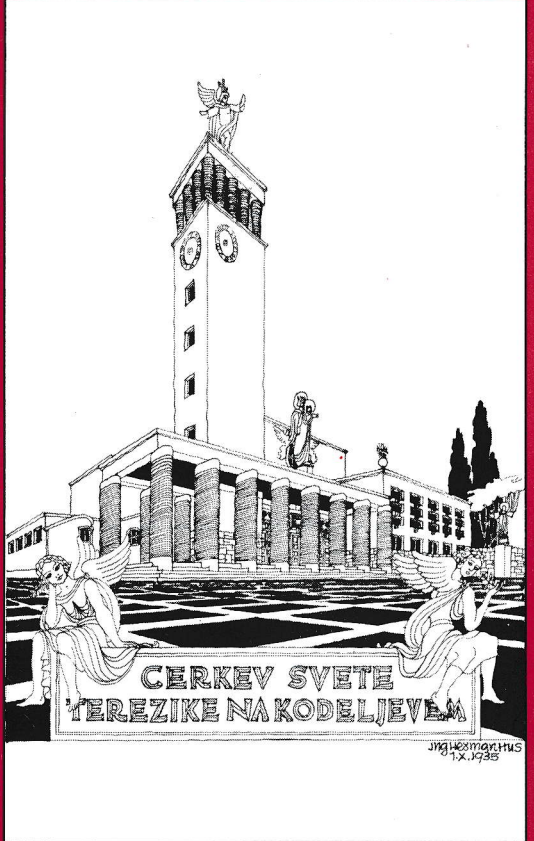
3

KODELJEVO

Salezijanci so se naseli na Kodeljevem leta 1919; bil je to četrtri kraj v naši domovini. Prišli so v kup zapuščenih vojaških barak, ki so bile prej konjski hlevi. Vendar je iz majhnega čudežno zraslo veliko: Mladinski dom, svetišče svete Terezije Deteta Jezusa, kraj za vsestransko vzgojo mladine...

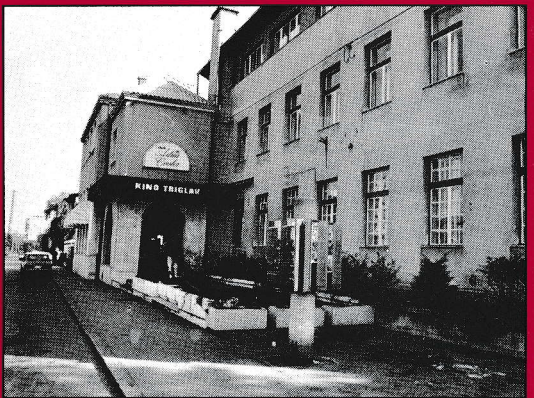
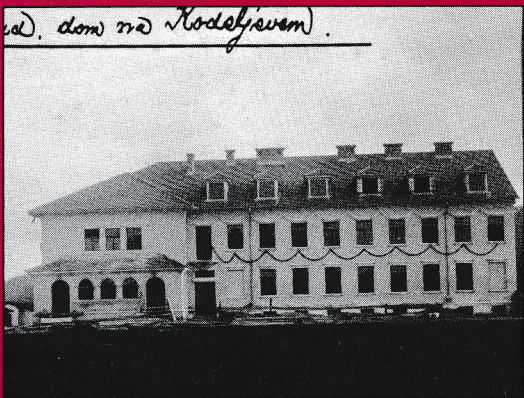
Čeprav se je po vojni tako rekoč vse spremenilo: Salezijanska ulica, 1937 - 1952, (prej Ob Mladinskem domu) je postala Ulica Jana Husa, vse drugo je bilo nacionalizirano, ostala je le nedokončana cerkev svete Terezije (edina, posvečena tej svetnici v Sloveniji). Trosila je rože na svoje častilce; tako je kljub vsemu leta 1960 postala župnijska cerkev, leta 1965 (po preureditvi notranjščine) je bila posvečena, uspeli so narediti prizidek, v sedemdesetih letih pa dograditi še zvonik, nadstrešek in novo župnišče. To pročelje je gotovo eno lepših v Ljubljani. In kar je pomembno: delo se nadaljuje...

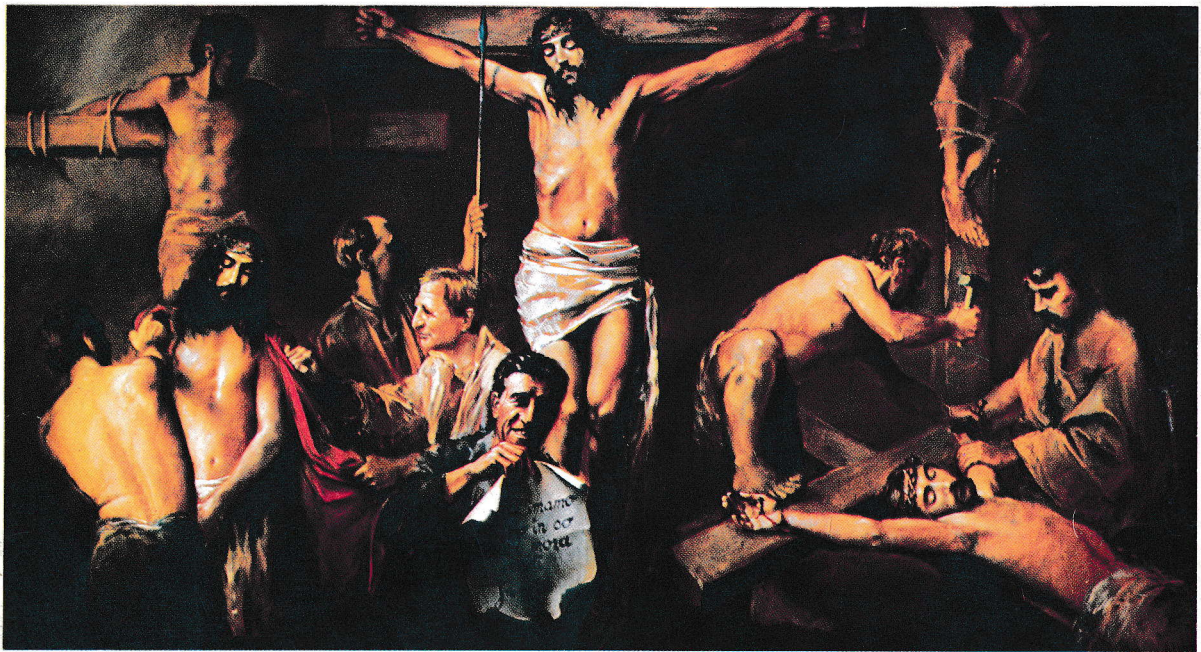
1. Sedanja podoba cerkve svete Terezije, ob kateri so se uspeli ohraniti tudi salezijanci, čeprav so bili odpisani...
2. Barake leta 1919 ob vojaškem skladišču: desno kapelica, levo dom in gledališče.
3. Načrt ing. Hermana Husa, ki ga je večkrat spreminjal, predvsem zasnovo zvonika, nadstreška in župnišča.
4. Mladinski dom, kamor so se salezijanci preselili iz barak leta 1925.
5. Usoda ni prizanesla salezijancem na Kodeljevem; zgubili so vse, razen cerkve: igrišče je pozidano, pod cerkvijo je še sedaj športno igrišče, v dvorani doma je kino Triglav, v Mladinskem domu pa glasbena šola, stanovalci...

4

5

Z JEZUSOM SKOZI ŽIVLJENJE

Tretje in četrto platno križevega pota v rakovniškem svetišču
Marije Pomočnice; delo akad. slikarja Tomaža Perka.

